Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Armata română - „lustruitorul de cizme“ al soldatului americano-german pag. 10

Este necesară o nouă abordare a puşcăriilor româneşti pag. 3

Sărbătorirea comunei Bogaţi la 514 ani de la atestare pag. 24

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 353** - 24 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **31 august - 15 septembrie 2017** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

Prin Revoluţia din 1989, România a ajuns din „cal de cursă“ o „gloabă“ la discreţia marilor puteri pag. 22

Manifestări grandioase la Bascov la împlinirea a 596 ani de atestare documentară pag. 12

EDITORIAL

„Ce-i mai trebuie chelului...?“... Avion prezidenţial sau chiar două

Preşedintele Iohannis se şi vede „din SAS de Sibiu“ rege al tuturor românilor

România secolului 19 este mândră că timp de 47 de ani, şi în continuare, a avut ca rege doi nemţi care "îşi dorm somnul de veci" la Mănăstirea Curtea de Argeş - pământ românesc, aşa cum şi-a dorit primul nostru Rege, după Burebista şi Decebal, respectiv Regele Carol I şi urmaşul său Ferdinand I. Numai că spre regretul românilor actuali, "SAS-ul neamţ Iohannis", care se doreşte cu tot dinadinsul să devină "rege neîncoronat" al românilor, nu a prea călcat pe la Mănăstirea Curtea de Argeş. Dovada cea mai elocventă este reprezentată de faptul că sub cheia Episcopului Calinic se află o carte importantă a istoriei neamului românesc, respectiv "cartea de impresii" în care au semnat începând cu anul 1900 cei mai importanţi oameni ai Statului Român şi chiar unii importanţi oameni de stat din alte ţări. Această carte importantă, ascunsă de Episcopul Calinic, nu mai este văzută de nimeni. În această carte de impresii au semnat chiar conducătorul german generalul Manchester care a dorit să transmită omagiul Poporului Român Regelui Carol I, cel care iniţial s-a opus intrării României în Primul Război Mondial împotriva Germaniei. Probabil datorită acestui lucru a şi decedat, iar locul lui a fost luat şi încoronat ca Rege Ferdinand. Acesta probabil a avut în vedere originile pe linie maternă a mamelor împăraţilor germani care se înrudeau cu familia ţarilor ruşi, familia regilor Angliei şi Franţei.

Motivul pentru care nici înainte de "încoronarea ca preşedinte" şi nici după, paşii domnului Preşedinte Iohannis nu prea s-au auzit în linişţea eternă din faţa mormântului înaintaşilor săi nemţi. Că nici soaţa domniei sale nu se prea omoară cu românismul şi tradiţia istorică, aceasta este o altă problemă, datorită "limbii" pe care o predă cu drag la un liceu din Sibiu.

Probabil că domnul Preşedinte, fiind profesor de ştiinţe exacte, sau mai puţin exacte (pentru că fizica nu este o ştiinţă foarte exactă), nu prea a stat bine la "limba istoria", deci nu prea cunoaşte importanţa celor doi regi: Carol şi Ferdinand pentru istoria "supuşilor români", pe care îi conduce, nu pentru interesele lor, ci pentru interesele celor care îl plătesc, de la Bruxelles.

Că este SAS, care se trage din foştii Cavaleri Teutoni, nu este rău. Cu atât mai mult că originea de Neamţ se pierde în negura veacurilor. Numai că probabil i-ar trebui mai mult respect atât pentru poporul român cât şi pentru poporul neamţ.

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 12 43 48 3 33 17

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

Preşedintele Iohannis - un obedient al intereselor marilor puteri europene şi nu al "statului unitar naţional, independent şi suveran român"

Deşi îi purtăm respect, în calitatea de ales al poporului, nu uităm în schimb să-i atragem atenţia asupra a două lucruri deosebit de grave: în primul rând încălcarea gravă şi chiar penală a Legii 75 privind arborarea Drapelului Naţional prevăzută la art. 12 din legea fundamentală "Simboluri naţionale" care spune la alin. 1: "Drapelul României este tricolor" iar în consecinţă arborarea steagului UE alături de drapelul tricolor reprezintă întradevăr o blasfemie faţă de Constituţie. De aceea i-am recomanda domnului Preşedinte să citească cu atenţie prevederile "Tratatului de la Lisabona" intrat în vigoare la 1 decembrie 2009. Spunem acest lucru pentru că în acest Tratat se precizează clar "s-a declanşat o reacţie de respingere privind creerea unei UE pe model al statelor federare cum este în Germania". De aceea arborarea Drapelului UE la ceremoniile oficiale privind instituţiile oficiale este o încălcare a Legii nr. 75 şi a Constituţiei de care domnul Preşedinte şi domnii consilieri de stat ai Preşedintelui ar trebui să ţină cont. Acest lucru s-a văzut la arborarea Steagului UE la evenimentul de la Mausoleul Mărăşeşti, când UE nici nu visa să se înfăptuiască după 100 de ani. Este adevărat că la această organizare a contribuit şi Preşedintele Consiliului Judeţean Vrancea, un lider important al PSD care este un partid de stânga, care a contribuit esenţial la înfăptuirea actului Unirii din 1918.

Datorită obedienţei, Preşedintele CJ Vrancea, acesta şi-a căpătat un loc în stânga Preşedintelui Iohannis, un loc fără merit.

Un al doilea motiv sesizat de majoritatea cetăţenilor români este obedienţa dusă până la "paroxism" privind "achiziţionarea a tot ce ni se impune" de la marile puteri, care achiziţii le plăteşte nu domnul Preşedinte Iohannis, ci poporul român, sărăcit, ajuns "servitorii Europei" de la muncitori necalificaţi până la academicieni şi savanţi obedienţi.

Este de neînţeles pentru cei 17-18 milioane de români care au dorit, doresc şi vor dori să trăiască pe meleagurile României, un fel de "Grădină a Maicii Domnului", cum domnul Preşedinte a împovărat "grumazul" celor care muncesc, de la oraşe şi sate, prin achiziţionarea puternicilor rachete americane care costă generaţiile viitoare peste 5-6 miliarde de euro.

A urmat apoi vizitele Preşedintelui francez, care şi acesta, "pupându-se cu Preşedintele Iohannis", l-au păcălit, obligându-l să achiziţioneze din Franţa tehnică militară de cca. 5-6 miliarde de euro. Va urma tehnica achiziţionată de la olandezi, apoi tancurile de la nemţi, care probabil şi acestea vor costa alte 5-6 miliarde de euro. Sigur că totul a început cu avioanele F16 cumpărate de la mâna a doua de la portughezi, care în final va costa bugetul României la peste câteva miliarde de euro doar pentru 16 bucăţi. Sigur că nu se vor lăsa mai prejos nici polonezii care ne vor băga şi ei pe gât alte miliarde de euro, apoi italienii, nemaivorbind de englezi, care se pare că au pierdut busola Atlantică. Apropos de această busolă. Anunţăm publicul (cititor de carte şi de informaţii) că dacă Traian Băsescu, în obedienţa sa, a înfiinţat timp de 10 ani Axa Washington - Londra - Bucureşti, în prezent, în discuţiile cu Preşedintele Franţei aceasta se va numi Axa Paris - Berlin - ... fără Bucureşti. Bucureştiul şi România va fi doar linia întâi a frontului, care apără la 10.000 km capitala americană. Apropos de acest flanc sudic al Alianţei, acesta se bazează pe România prin litoralul românesc de 240 km care în primele 24 de ore ruşii vor distruge până la Turnu Severin şi munţii Carpaţi, poate chiar întreaga fiinţă umană datorită capacităţilor militare. Că acest lucru este posibil, ar trebui să ştie şi domnul Preşedinte Iohannis, iar faptele sunt dovedite prin exerciţiul de trecere a Nistrului în Republica Moldova, nu prin poduri sau aer, ci într-un mod cu totul nemaiîntâlnit în război, prin tancuri peste apă.

Probabil că unii jurnalişti tineri şi fără minte sau unii analişti de la Realitatea TV, plătiţi gras de undeva, fac tot ceea ce este posibil să dezinformeze populaţia cu privire la dezastrul în cazul unui conflict militar între NATO şi Rusia. Amintim în acest sens faptul că forţa armatei a 14-a existentă de peste 30 de ani în Transnistria este poate de multe ori mai mare decât cei 2-3 mii de militari aflaţi în Dobrogea, pe Litoralul Românesc. Aceasta în condiţiile în care Armata Română se află în acelaşi stadiu jalnic de dotare şi pregătire, aşa cum a fost în Războiul Româno-Bulgar din 1913-1914 când am cucerit şi apoi am pierdut cele două judeţe: Durostor şi Caliacra. Credem că strategii militari români din cadrul Academiei Militare, din cadrul Statului Major General, dar care lipsesc cu desăvârşire, trebuie să atragă atenţia CSAT-ului privind pericolul în cadrul unui conflict militar în care România va avea pierderi uriaşe, atât umane cât şi teritoriale. Probabil în 24-48 de ore frontul se va stabiliza pe Munţii Carpaţi, lucru convenabil fostului Imperiu Austro-Ungar, care probabil aşa doreşte.

Acesta este mesajul pe care domnul Preşedinte trebuie să-l primească cu bărbăţie de la ministrul apărării, de la Statul Major General, dacă acesta mai există în compunerea statului şi conducerea armatei. Acest organism important de conducere a armatei, după ce majoritatea generarilor cu experienţă, în ultimii 10 ani, au fost trecuţi în rezervă la vârste de 45-50 de ani, trebuie să înţeleagă ca imediat să treacă împreună cu Academia Militară la construirea unei noi strategii de apărare la care un rol important şi chiar decisiv trebuie să-l aibă două probleme: din nou serviciul obligatoriu militar al tinerilor de 18 ani timp de 6 luni, care să fie considerat vechime şi să aibă o soldă de militar în termen şi timp de 6 luni să fie încazarmaţi de luni până sâmbătă, apoi revitalizarea fabricilor de armament, puse pe butuci, preluarea fostelor unităţi militare şi a unor depozite de armament, muniţie şi alimente care să treacă din subordinea Jandarmeriei în subordinea Ministerului Apărării.

Sigur că despre strategia actuală se pot spune foarte multe. Este doar sarcina actului ministru al apărării să găsească idei, foşti comandanţi şi să întocmească un plan detaliat de primenirea "sângelui tânăr proaspăt" necesar armatei. Dar despre această problemă vom mai vorbi.

Avioanele prezidenţiale necesare Preşedintelui costă cât cheltuielile necesare pe o lună de zile al armatei în timp de pace

De frica DNA-ului, Preşedintele Dragnea şi Tăriceanu, şi chiar premierul actual, făcând în pantaloni de frică, îi aprobă Preşedintelui în timp de pace cheltuieli exorbitante pentru starea dumnealui de bine, a familiei sale. Şi toate în defavoarea amărâţilor de cetăţeni de care domnul Preşedinte nu ţine cont atunci când nu aprobă măsuri decente de trai privind mărirea pensiilor şi a salariilor. În acest context, putem spune că România se află în perioada sclavagistă când stăpânii de sclavi sunt conducătorii supremi, iar noi, "poporul sclavagist" muncim pentru ei. Chiar dacă printre aceşti "stăpâni de sclavi" se află şi Preşedintele şi chiar unii îmbogăţiţi ai perioadei de tranziţie prin care se numără şi domnul Preşedinte, cu tot respectul pe care il purtăm. Oare domnul Preşedinte trebuie să se considere de acelaşi rang cu Preşedintele Statelor Unite, sau Preşedintele Franţei, sau Regina Angliei? Nu ştim dacă Angela Merkel are la dispoziţie vreun avion care s-o deservească personal sau vreo flotă de avioane. Nababismul de care dă dovadă domnul Preşedinte Iohannis prin aceste solicitări imperative, aprobate fără murmur de primul-ministru actual doar pentru că a stat în dreapta Preşedintelui la Mărăşeşti, reprezintă un lucru fără precedent. Îi amintim Domnului Preşedinte faptul că de la Ceauşescu niciun conducător de la Regele Ferdinand şi până la Regele Mihai "nu a avut în dotare avion personal să-l deservească la fel ca pe nababii regi din Orient. Numai că aceştia au sume uriaşe de bani şi îşi permit să construiască turnuri de 1 km înălţime pentru că Dumnezeu i-a pus în locul de unde se extrage petrolul mondial. Nu ştim dacă la Sibiu, de unde se trage Domnul Preşedinte, se află zăcăminte, cel puţin modeste, de petrol. Că veni vorba despre petrol. Ruşinea secolului este faptul că la indicaţia UE "înghiţită sec" de Adrian Năstase am vândut austriecilor combustibilul pentru armată şi apărare, iar bugetul statului este la discreţia Statului Austriac prin OMV Petrom. De aceea credem că, urgent să se emită o hotărâre de Guvern de naţionalizare a unor sonde care să producă pentru apărare şi armată, încât armata să nu mai fie pusă în situaţia să nu mai plătească banzina şi motorina la alt stat cum este Austria. Altfel, Statul Român, în următorii câţiva ani se va afla întradevăr în pragul falimentului economic tocmai datorită unor achiziţii importante pe care le-a stabilit Preşedintele Iohannis, de altfel absolut ncesare. Numai că domnia sa trebuie să mai reducă poate chiar drastic, cheltuielile personale ale administraţiei prezidenţiale, care sunt înrobitoare pentru poporul român. Noi nu-i spunem Preşedintelui să mănânce salam şi soia. Noi îi spunem doar să renunţe la cheltuielile importante pentru viaţa sa personală privind ţinutele dumnealui şi ale soţiei sale, numeroşii SPP-işti care îl păzesc zi şi noapte, şi probabil şi când trage apa la wc. Despre cele două avioane pe care din frică dl. Dragnea a ieşit pe posturile de televiziune să le aprobe în condiţiile în care domnia sa conduce un partid de stânga, al celor mulţi, care în România se ridică la peste 10-12 milioane de cetăţeni şi de care este responsabil ca şi ei să trăiască nu omeneşte, ci doar să vieţuiască. Nu am văzut niciun program făcut de stânga actuală prin care conducători importanţi ai partidului să-şi reducă din "motoarele cheltuirii banilor personali". Ba mai mult, odraslele celor de stânga nu se deosebesc cu nimic de odraslele celor de dreapta care beau şampanie "cu roaba" şi alte năzdrăvănii ale copiilor ajunşi în prezent de bani gata, când probabil au fost săraci lipiţi pământului. Aşa a fost şi Videanu, şi Blaga, şi Gorgu Alina, şi Ludovic Orban şi toţi cei care acum apără cu înverşunare "dreapta lui Brătianu". Numai că Brătianu niciodată nu a fost de dreapta, cum spune "copilul din flori" al dreptei româneşti -" Ludovicu" care din prăpădit doreşte să conducă România. Halal popor suntem noi, românii! De aceea îndreptarea va veni, aşa cum spune un cântec vechi de peste 200 de ani, valabil şi pentru dreapta şi pentru stânga: "SCULAŢI VOI OROPSIŢI AI VIEŢII!". Pentru că întradevăr românii, deşi trăiesc în "Grădina Maicii Domnului" sunt oropsiţii vieţii, sunt oropsiţii manipulării soroiste, a mijloacelor media, a muncii de servitori pe plantaţiile acum europene, din Italia, Portugalia, Germania, Franţa, Anglia, etc.. Aceştia sunt oropsiţii vieţii, ajunşi servitori sau chiar curvele Europei în unele ţări care sunt considerate prietenii României, dar care, în realitate, ne fură bucată cu bucată atât teritoriul cât şi marile bogăţii care se vor termina în vreo 100 de ani.

În final, acesta este mesajul mesajelor necesar românilor:

"SCULAŢI VOI OROPSIŢI AI VIEŢII!/ VOI OSÂNDIŢI LA FOAME... SUS".

DUMITRU CÂRCENI

„Lovitura de stat“ dată de procurorul general Augustin Lazăr

Activitatea procurorilor este reglementată de prevederile art. 131 din legea fundamentală, lucru care ar trebui să fie ştiut şi de procurorul general Augustin Lazăr care, în mod penal, îşi atribuie public un "rol legislativ", absolut anticonstituţional. De aceea prezentăm integral prevederile art. 131 şi art. 132:

Rolul Ministerului Public. Art. 131

(1) În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor.

(2) Ministerul Public îşi exercită atribuţiile prin procurori constituiţi în parchete, în condiţiile legii.

(3) Parchetele funcţionează pe lângă instanţele de judecată, conduc şi supraveghează activitatea de cercetare penală a poliţiei judiciare, în condiţiile legii.

Statutul procurorilor. Art. 132

(1) Procurorii îşi desfăşoară activitatea potrivit principiului legalităţii, al imparţialităţii şi al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiţiei.

(2) Funcţia de procuror este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul superior.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
2004
CONSTITUŢIA ROMÂNIEI

De aproape doi ani mijloacele media au prezentat foarte clar modul în care Ministerul Public, respectiv Parchetele de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi-au depăşit atribuţiunile legale, stabilind prin DNA, care are doar atribuţiuni de cercetare a faptelor de corupţie şi doar atât. Trebuie precizat de asemeni, că acest DNA este doar o secţie a Parchetului General. Aceasta în condiţiile în care şi DNA şi DIICOT-ul şi implicit procurorul general îşi desfăşoară activitatea sub autoritatea Ministrului Justiţiei. De aceea "aserţiunile antijuridice" ale procurorului general Augustin Lazăr încalcă grav art. 132 în care se stipulează cu certitudinea constituţională că procurorii îşi desfăşoară activitatea sub autoritatea ministrului justiţiei. Prostiile grave cu care procurorul general a ieşit pe posturile de televiziune, cum că ministrul justiţiei este "politic" reprezintă doar o aberaţie a procurorului general Augustin Lazăr. De aceea, credem că datorită acestor afirmaţii, procurorul general ar trebui scos din rândul procurorilor datorită faptului că prin modul său de exprimare împotriva Guvernului din care face parte, nu ministrul justiţiei ca persoană, ci justiţia în general, şi reprezentarea intereselor statului de care răspund chiar şi judecătorii.

Facem precizarea că judecătorii nu sunt picaţi din ceruri. Ei sunt o parte componentă a societăţii, iar constituţional, reprezintă una dintre cele trei puteri ale statului, aşa cum le-a stabilit legiuitorul prin prima Constituţie după 1989. Aceste trei puteri sunt: puterea legislativă, reprezentată de prevederile art. 61 din legea fundamentală, care la alin. 1 precizează: "Parlamentul este organul suprem, reprezentativ al poporului român şi unica autoritatea legiuitoare a ţării". Oare domnul procuror general să fie aşa de analfabet juridic şi să nu înţeleagă acest lucru? Oare procurorii DNA şi DIICOT să fie la fel de analfabeţi juridic? Sau, mai mult decât atât, ei să se fi pus în slujba ambasadorului Americii actual care, sfidând legea fundamentală a Statului Român, fac afirmaţii grave anticonstituţionale.

Credem că ar fi necesar ca noua administraţie de la Washington a Preşedintelui Trump să ia măsuri urgente împotriva actualului ambasador care, în dispreţ faţă de lege, încalcă prevederile constituţionale, stabilind cu de la sine putere "cine este mai tare în România" - Parlamentul ca organ reprezentativ suprem al poporului român sau Parchetul DNA? Mai mult decât atât, incitarea unei părţi a publicului românesc să participe în număr mare la manifestări neautorizate ar trebui să dea de gândit atât domnului ambasador cât şi Parchetului DNA. Ce se întâmplă în prezent în România, nu este altceva decât "o lovitură de stat" dată de Parchetul General prin procurorul Augustin Lazăr statului de drept de care unii procurori încearcă să se ridice deasupra statului şi autorităţii statului.

Autoritatea statului este constituţional în mâna puterii legislative şi puterii administrative şi nu în puterea autorităţii judecătoreşti. De aceea credem că măsurile pe care actualul ministru al justiţiei, în baza programului de guvernare, le prezintă public mijloacelor media şi implicit Consiliului Superior al Magistraturii care la art. 133 este doar "garantul independenţei justiţiei" şi nimic mai mult. CSM nu reprezintă o putere în stat. A treia putere în stat este doar a tuturor judecătorilor organizaţi în Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

De aceea credem că în prezent se desfăşoară o luptă partizană între interesele Preşedintelui României, în spatele căruia se află cele două partide parlamentare: PNL şi USL, care încalcă cu bună ştiinţă prevederile art. 1 din legea fundamentală, creind o dezordine şi anarhie în marile oraşe, unde deţin puterea politică. Îi amintim şi domnului Preşedinte că domnia sa nu este "judecător suprem al statului". Domnia sa este doar reprezentant al Statului Român şi garantează independenţa naţională a unităţii şi integritărţii naţionale a ţării. Numai că această garantare nu se face doar de Preşedinte. Această garantare are la bază cele trei puteri, printre care cea legislativă şi cea administrativă.

Poate domnul Preşedinte nu a înţeles nici după doi ani de mandat prevederile art. 107, alin.1 în care se precizează clar: "primul ministru conduce Guvernul... respectând atribuţiile ce îi revin". Poate domnul Preşedinte a uitat că primul ministru nu este în subordinea, conform Constituţiei, a domniei sale. Primul ministru, indiferent de culoarea politică este cel care emite ordonanţe şi hotărâri, iar Preşedintele emite doar decrete privind atribuţiunile stabilite de constituţie.

Deşi domnul Preşedinte este comandantul forţelor armate, domnia sa nu poate declara război decât cu aprobarea Parlamentului.

Cu privire la ceea ce se întâmplă în prezent cu legile justiţiei care sunt în atribuţiunile ministrului justiţiei care nu este politic, cum spune procurorul general Augustin Lazăr. Ministrul justiţiei este singurul ministru apolitic şi tehnocrat, deşi este cooptat într-un guvern politic, el a fost selectat şi cu avizul CSM, reprezentând interesele justiţiei şi nu ale politicului. De fapt, în toată activitatea actualului ministru al justiţiei, acesta nu a încălcat prevederile Constituţiei, el fiind preocupat doar de activitatea justiţiei din punct de vedere logistic şi administrativ, iar în stabilirea calendarului legilor pe care ministrul justiţiei le trimite în Parlament, care este singura autoritate legislativă a oricărui stat din lume, nu numai la români.

De aceea, considerăm necesar ca Parlamentul, cu avizul CSM, să dispună prin lege destituirea actualei conduceri a Parchetului General care au încălcat atât Legea 303 cât şi Legea 304 privind activitatea instanţelor judecătoreşti şi a Parchetelor de pe lângă Judecătorii. Deci Parchetele nu sunt instanţe judecătoreşti independente, ci fac parte, conform Constituţiei "pe lângă instanţele judecătoreşti". Ele reprezintă doar "interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, dar şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor". Oare ce se întâmplă acum cu cei care sunt condamnaţi pe nedrept sau prin supoziţii nu trebuie să reprezinte un semnal pe care Parlamentul, Guvernul, Preşedintele şi chiar CSM trebuie să ţină seama?

DUMITRU CÂRCENI

Şi ţiganii sunt mari patrioţi români

Ţiganii României, România „romilor“ sau România ţiganilor?

Necesitatea imperioasă a emancipării ţiganilor

Se zice că, după ce Dumnezeu a făcut Pământul şi l-a împărţit în lumină şi întuneric, în uscat şi apă, a purces la a-l împărţii în ţări şi continente. Şi astfel, ar fi dat Greciei pietre, Spaniei castele, Germaniei minereuri feroase, Poloniei cărbune şi tot astfel; când a ajuns asupra teritoriului României şi-a vărsat sacul cu de toate: şi câmpii mănoase, şi bogăţii în subsol, şi munţi şi mare, şi izvoare tămăduitoare...

- Ce faci, Doamne, l-ar fi întrebat Sfîntul Petru, ai uitat că mai sunt şi alte ţări peste care încă nu am trecut? Ce pui atâtea peste această ţară?!

- Lasă Sfinte, i-ar fi răspuns Domnul, ai răbdare să vezi ce popor îi dau!!!

Şi a dat. A dat un popor şi bun şi rău. Şi prietenos şi duşmănos, şi harnic şi trândav, şi inteligent şi creator dar şi neinspirat şi cu morbul distrugerii şi tot aşa. De aceste merite şi slăbiciuni ale poporului dat de Dumnezeu României au profitat în timpi şi vremuri multe alte naţii şi popoare, unele doar trecătoare prin aceste meleaguri, altele ce s-au vremelnicit sau chiar s-au înfrăţit pe ici, pe colo, de multe ori spre beneficiu şi al unora şi al altora dar, din nefericire, de multe ori şi spre alterarea în mai rău a slăbiciunilor lăsate de Creator.

Aşa de pildă, deşi americanii sunt deranjaţi de comportamentul ţiganilor şi chiar au semnat o petiţie împotriva lor, fiind pe şleau vorba de ,,discriminare”, fenomen întâmplat şi prin alte părţi ale lumii, mai puţin din partea românilor, vinovatul de serviciu este tot şi doar România. Să fie de vină doar confuzia, special creată între denumirea de ,,rom” şi cea de ,,român”, ca şi cum ţigani nu ar fi decât în Romania! Şi cel care a agreat din capul locului această transfigurare de nume de la ţigan la rom, după mişcarea aceea nefericită din decembrie 1989, a fost acelaş care s-a cocoţat în fruntea guvernului aducând cu sine cele două lozinci programatice: „mormanul de fiare vechi” şi, respectiv, „lichidarea ceapeurilor”, adică revoluţionarul în pulover, Petre Roman, cel care şi azi se strecoară prin diverse studiouri de televiziune să ne beştelească pentru că încă mai suntem pe aici şi nu am cedat definitiv armatelor de elemente neprietene şi iredentiste.

Noi am mai spus-o, nu o singură dată şi o mai spunem şi acum că ţiganii, ca etnie, nu sunt şi nu este specifică României, ea întâlnindu-se în majoritatea ţărilor europene în diverse proporţii, dar noua sa denumire de rom (roma/romani/romanies în engleză) este asimilată mai ales cu numele ţării noastre: România. Iar această suprapunere sonoră s-a răspândit, creând astfel o confuzie care s-ar putea dovedi fatală pentru viitorul european al poporului român.

Istoria europeană a ţiganilor poate şi trebuie înregistrată şi datată la începutul secolului al XIV-lea, când aceştia au pătruns în Turcia, venind din Asia Mică. Şi astfel îi întâlnim pe la 1415 – 1419 aproape în toată Europa Centrală, din Ungaria până în Germania. În 1422, o cohortă şatrară de ţigani coboară în Italia, până la Roma. Şetrari de tradiţie, această etnie nu cutează să se stabilească mai sus de latitudinile temperate, ci coboară sistematic spre Ecuator, acolo unde găseşte popoare aşezate şi prospere, acolo unde şatra poate supravieţui tot timpul anului. In deceniile următoare au ajuns până în Franţa, Spania, Anglia şi Irlanda. Obişnuiţi, de obicei, să-şi ia numele popoarelor în aria cărora au pătruns, din interese de supravieţuire şi-au preluat denumirea de „egipteni” (Gypsies), acesta fixându-li-se ca nume pe care îl poartă şi astăzi.

Ţiganii sunt un popor migrator. Migrarea lor din India spre Europa s-a petrecut pe sistemul nomazilor, urmând mai mult uscatul şi temperaturile blânde, atât vara, cât şi iarna, între secolele al IX-lea şi al XIV-lea, în valuri succesive. Numele etnic pe care îl poarta şi în zilele noastre, acela de ţigan, s-a fixat odată cu intrarea lor în Imperiul Bizantin, la mijlocul secolului al XI-lea. Aflându-se pe teritoriul Greciei şi-au atribuit denumirea unei secte religioase greceşti cu numele Athinganis sau Atsinganos care însemnă „de neatins”.

Prima atestare a ţiganilor în Imperiul Bizantin este conţinută într-un text hagiografic georgian, care datează din jurul anului 1088, în care se face referire la vrăjile şi la faptele rele pe care aceştia le fac pe oriunde trec.

Aşadar, „Ţigan/Zigeneur/Zingaro etc” vine de la „Athinganoi”, secta religioasă grecescă recunoscută pentru activitatea de prezicere. Trebuie precizat însă că ţiganii nau aparţinut niciodată acestei secte. Iar „Gypsy” vine de la „Egyptian” cum şi-au spus acum vreo 600 de ani pentru a primi bani, locuinţe şi mâncare pe gratis, pretinzând ajutor, ca fiind creştini egipteni aflaţi în pelerinaj.

În Germania numele cele mai folosite sunt Zigeuner şi Sinti. In limba franceză s-a impus numele Gitanes. In limbile engleză şi spaniolă, Gipsy, respectiv Gitano. In Danemarca, Suedia şi Finlanda s-au prezentat sub numele de Tattan (tatari).

Prin urmare, ţiganii nu constituie sub nici o formă o problemă legata de poporul român, mai mult decât de cel maghiar, francez sau spaniol, de exemplu.

De la primele atestări ale prezenţei lor în Ţara Românească şi Moldova, (1385) ţiganii au fost robi şi vor rămâne aşa timp de mai multe secole, până la legile de abolire a robiei de la mijlocul secolului al XIX-lea (regimul Cuza-Kogălniceanu).

Se poate ajunge la emanciparea etniei ţigăneşti?

Ascensiunea unor ţigani s-a petrecut, mai ales, în condiţiile politicii sociale a regimului comunist, care urmărea încurajarea categoriilor sărace şi distrugerea vechii structuri sociale, refractară noilor rânduieli. Datorită originii sociale „sănătoase”, ţiganii au fost promovaţi mai departe, făcând carieră politică, ajungând în aparatul superior de partid. Şi sub aspect locativ ţiganii au făcut un important progres în anii socialismului. Cocioabele care reprezentau habitatul natural al ţiganilor până în anii ’50 au fost schimbate cu apartamente în blocurile nou construite, iar din anii ’70 - ’80, cu locuinţe în case naţionalizate. Aşa s-a ajuns în situaţia de astăzi, când centrul multor oraşe mai este ocupat de ţigani. (Nu este aici cazul şi al municipiului Timişoara, unde suspiciunea cârdăşiei primarului cu clanul ţigănesc a condus la vinderea aproape în întregime a centrului oraşului către mafie).

Pe fondul liberalizării economice, o parte din ţigani au început diverse afaceri, dintre care multe, profitând de haosul legislativ de la începutul anilor ’90, dar şi de dispreţul general faţă de lege, au ajuns ca, prin afaceri adesea alăturea cu legea, să aducă unei părţi a ţiganilor sume importante pe care s-au clădit clanuri puternice. Acestea, folosindu-se de pătura săracă a ţiganilor, domină lumea interlopă, cu ramificaţii importante în sfera politicului. De asemenea, profitând de deschiderea graniţelor, o mare parte dintre ţigani au emigrat, stabilindu-se mai ales în Spania, Italia şi Franţa, unde constituie comunităţi importante. Ceea ce este interesant este faptul că, mai ales în afara graniţelor, ei nu se autoidentifică drept ţigani, ci români. Iar fenomenul nu este caracteristic numai pentru ţiganii din România, ci pentru ţiganii din toate ţările fostului bloc comunist. Şi mulţi din aceştia, chit că nu vin din România, se declară ca venind de aici pe baza unor calcule numai de ei ştiute.

Târziu, târziu de tot, Academia Română a început să ia poziţie asupra denumirii de rom, încât te întrebi, unde erau reprezentanţii acestui prestigios forum atunci când, cu neobrăzare şi cu zemnfişismul alogenului, acel imberb prim-ministru revoluţionar bătea din pinteni pentru schimbarea numelui de ţigan în rom?

Agresiunea lexicală rom/romă/român a fost aplicată asupra ţării şi naţiunii noastre imediat după 1990, în cadrul unui program complex dezvoltat de Fundaţia Soros în România.

După „Memorandumul” lui Petre Roman, care oficializa denumirile paralele, nimic nu le-a mai stat în cale schimbătorilor de limbă şi de istorie. În anii 1995, limba cu care Soros vroia să înlocuiască ţigăneasca primise numele de „romalli”, formă care nici nu se putea declina şi care a fost înlocuită ulterior cu „romani” şi varianta „rromani”. Confuzia este generală, inclusiv la nivelurile academice ale intelectualităţii din ţările afectate de valul de imigraţie şi/sau infracţionalitate ţiganească. Cine ce să mai înţeleagă?! Strigător la cer este că denumirea nu are nici o bază istorică, ţiganii nu au purtat niciodată, de-a lungul istoriei, acest etnonim şi provine din cuvântul „DOM”, care pe limba originară a ţiganilor înseamnă „OM”.

Prin denaturare (voită) „dom” s-a transformat în „rom” cu „r” accentuat, apoi din „rom” s-a trasformat în „roma” apoi în „romani” şi în „romanies” . S-a ajuns astfel încât ţiganii să aibe numele identic cu al românilor în limba engleză. In toată perioada post-decembristă s-a manifestat o presiune constantă din partea unor organizaţii sau din partea unor politicieni, pentru folosirea în documentele oficiale a etnonimului „rom”. Prin Memorandumul H03/169 si 5/390/NV din 31 ianuarie 1995, adresat primului ministru de atunci, Nicolae Văcăroiu, ministrul de externe Teodor Meleşcanu recomanda folosirea, în continuare, în documente, a cuvantului „ţigan” în concordanţă cu cuvintele folosite în celelalte limbi europene, pentru evitarea unor confuzii nefericite cu numele poporului român.

VICTOR VERNESCU

(continuare în numărul viitor)

În atenţia ministrului Apărării

PENSIONAREA CADRELOR MILITARE DIN STATELE NATO - O MARE PĂCĂLEALĂ PENTRU MILITARII ROMÂNI... NET DEZAVANTAJAŢI

Poate ar fi necesar să amintim conducerii statului, clasei politice şi întregului popor român că Armata Română este "instituţia fundamentală a Statului Român" datorită unor particularităţi de importanţă capitală pentru naţiune. Poziţia noastră geografică, din Extul Europei, la confluenţa intereselor militare, politice şi economice a marilor puteri precum: Turcia, Rusia, Polonia, Germania, Austro-Ungaria ne obligă să tragem concluzia privind necesitatea abordării unei politici de apărare şi independenţă energică din toate punctele de vedere. Timp de peste 150 de ani, după pierderea dominaţiei Turciei către Europa, puterile nominalizate mai sus au făcut tot ceea ce este posibil pentru ca singura ţară latină încercuită de "slavism" şi catolicism să fie cotropită şi aservită intereselor acestor puteri. Faptul că după Revoluţia din 1848 clasa politică românească, intelectualitatea, militarii, clarul ortodox a reuşit într-o scurtă perioadă de timp să consolideze poziţia Principatelor Române prin care în 1859, (împotriva voinţei celorlalte state europene) să desăvârşească Unirea, reprezintă o mare victorie de conţtiinţă naţională la care au contribuit esenţial "vârfurile poporului român" reprezentate de Armata Română care a devenit naţională ca scop şi obiect. Faptul că acest obiectiv primordial al României este trecut "definitiv şi irevocabil" în art. 1 din Constituţie dovedeşte faptul că majoritatea zdrobitoare a poporului român (şi chiar a unei părţi a minorităţilor naţionale) consideră fundamentală existenţa pe vecie a acestui articol. Evenimentele din 1877, când ne-am eliberat de turci, sau marele război din 1916-1918 început cu conflictul dintre România şi Bulgaria în 1913 dovedesc fără echivoc setea şi dragostea celor care se consideră că au "gena veşnică de români daci" de apărare a "Grădinii Lui Dumnezeu" dată "arealului carpatic dintre Dunăre, Tisa şi Nistru". De aceea, este de neînţeles cum de o serie întreagă de politicieni care se consideră "români neaoşi", vorba lui Caragiale, nu înţeleg "esenţa politicii de apărare a Statului Român" care datorită intereselor marilor puteri încearcă politica de desnaţionalizare a României şi chiar o federalizare păguboasă străină sacrificiului făcut în primul rând în cursul Primului Război Mondial de către "civilii" îmbrăcaţi în haină militară. Această apreciere este făcută tocmai datorită esenţei existenţiale a militarului român care îmbracă această haină militară în condiţiile periculoase în care se poate afla statul. De aceea credem că România, prin armata sa, nu are ce să caute să lupte pentru America şi interesele ei, într-o politică de cotropire a unor state, foste suverane, precum: Iran, Afganistan sau prin alte zone de interes conflictual al marii Americi. Aceasta îşi urmăreşte cu periculozitate interesele nu numai de dominaţie politică, ci în primul rând de dominaţie economică folosind forţa complexului economico-militar care s-a dezvoltat periculos în lume.

VREŢI NATO? LUAŢI NATO!

Belgia:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 51-52 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 80% din ultimul salariu;
- Ofiţeri superiori: vârsta 54-56 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 80% din ultimul salariu;
- Generali: vârsta: 58-61; ani de serviciu: 25-35; pensie: 80% din ultimul salariu.

Franţa:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 52 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 75% din salariul de referinţă (bază ultimele 6 salarii);
- Ofiţeri superiori: vârsta 52 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 75% din salariul de referinţă (bază ultimele 6 salarii);
- Generali: vârsta 57-61 ani; ani de serviciu 25-35; pensie 75% din salariul de referinţă (bază ultimele 6 salarii);

Germania:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 52 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 75% din valoarea ultimei solde brute, indiferent de grad sau funcţie;
- Ofiţeri superiori: vârsta 54-56 ani; ani de serviciu 20-30; pensie 75% din valoarea ultimei solde brute, indiferent de grad sau funcţie;
- Generali: vârsta 60-65 ani; ani de serviciu 35-45; pensie 75% din valoarea ultimei solde brute, indiferent de grad sau funcţie;

Italia:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 45-55 ani; ani de serviciu 25-30; pensia 80% din ultimul salariu brut;
- Ofiţeri superiori: vârsta: 45-55 ani; ani de serviciu 20-30; pensia 80% din ultimul salariu brut;
- Generali: vârsta 60-65 ani; ani de serviciu 35-45; pensia 80% din ultimul salariu brut.

Marea Britanie:

Personalul militar beneficiază de o legislaţie proprie privind pensiile, diferită de cea care reglementează pensiile personalului civil. Militarii beneficiază de pensii militare de stat. Pentru a beneficia de pensie integrală, perioada de serviciu militar trebuie să fie de minim 30 de ani. Pensia se calculează pe baza celui mai mare salariu anual pe care militarul l-a primit în ultimii 3 ani de serviciu.

Nota: Corelat cu materialul redactat, rezultă că militarii britanici beneficiază la pensie de 3,3% procent din cel mai mare salariu primit în ultimii 3 ani, pt. fiecare an în serviciul militar. În această ipoteză, fără a avea certitudinea, rezultă că britanicii au drept de pensie militară de cca. 60% din respectivul salariu pt. 18 ani de serviciu militar, iar pt. fiecare an în plus se adaugă 3,3%.

Olanda:

Valoarea pensiei reprezintă ultimul salariu brut x 1,75% x numărul de ani de serviciu.

Notă: Aici există o inadvertenţă. Rezultă că în fapt, există o legislaţie separată faţă de civili. În caz contrar, am ajunge la concluzia că la toţi olandezii pensia se calculează pe baza ultimului salariu brut x 1,75% x numărul de ani de serviciu, ceea ce nu poate fi real. După cum stau lucrurile ar rezulta că în Olanda militarii au de departe cele mai mari pensii faţă de alţi cetăţeni. În condiţiile în care un colonel olandez are o soldă lunară cuprinsă între 8.000 şi 10.000 de euro.

Polonia:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 50 ani; ani de serviciu 15; pensia 75% din salariul din ultima lună (salariul net inclusiv sporurile);
- Ofiţeri superiori: vârsta 55 ani; ani de serviciu 15; pensia 75% din salariul din ultima lună (salariul net inclusiv sporurile);
- Generali: vârsta 60 ani; ani de serviciu 15; pensia 75% din salariul din ultima lună (salariul net inclusiv sporurile);

Turcia:

- Ofiţeri inferiori: vârsta 41-48 ani; ani de serviciu 20-30; pensia 80-85% din cuantumul ultimului salariu;
- Ofiţeri superiori: vârsta 41-52 ani; ani de serviciu 20-30; pensia: 80-85% din cuantumul ultimului salariu;
- Generali: vârsta: 60-65 ani; ani de servici 35-45; pensia 80-85% din cuantumul ultimului salariu.

S.U.A.:

Legislaţia privind pensiile militare este diferită de cea care reglementează pensiile civile. Pensia se calculează în funcţie de anii şi lunile în serviciul militar, data trecerii în rezervă, categoria de forţe, modul de executare al serviciului militar şi baza de calcul, stabilită ca medie a salariilor cele mai mari în ordine descrescătoare primite în 36 de luni, oricare ar fi acestea, în decursul serviciului militar. Pensia medie a fost în anul 2008 de 4.632 USD/lună.

În toate aceste state pensia militară nu se decuplează de la creşterile salariale la activi deoarece este, în fapt, SOLDA DE REZERVIST, obligaţiile militare continuând şi după trecerea în rezervă. Această prevedere se află, ca recomandare şi în documentele aderării României la NATO. Spre deosebire de toţi membrii NATO, în România pensia nu este de 80% ci de 65% baza de calcul (pe vremea lui Ceausescu era 66%) si nu din ultimul salariu brut ci din câteva elemente ale acestuia, calculat pe media a 6 luni din ultimii 5 ani. Ei nu au o barieră în sus, noi avem la 85%. Comparat cu pensiile civililor, acestea se aliniază cu rata inflaţiei şi cresc odată cu creşterea punctului de pensie. La militari se primea ori indexare ori creştere cu un procent (nu cu 100%) cum pretinde Lia Olguţa Vasilescu, din creşterile la activi, fiind luate în calcul doar partile care intra în constituirea pensiei.

Vreţi NATO doar declarativ? De ce atribuiţi militarilor pensiile de 10 ori mai mari ale magistraţilor de care nu aveţi curajul să va atingeţi? Ce răspuns îi veţi da generalului Ciucă peste 2 ani, când pensia lui de astăzi, îngheţată de Olguţa va fi de 3 ori mai mică decât a actualului şofer care va ieşi la pensie atunci?

Toate obligaţiile asumate prin aderare trebuie respectate! Spre ştiinţă, deschiderea porţii spre integrarea României în NATO s-a făcut în … 1986, printr-o delegaţie română la Pentagon, condusă de ministrul Apărării de atunci, generalul Vasile Milea. De-aia l-au… sinucis!

PREŞEDINTELE S.C.M.D. COL. (R)
MIRCEA DOGARU

CĂTRE PREŞEDINTELE ROMÂNIEI Domnul Klaus Werner IOHANNIS

Domnule Preşedinte,

Mă adresez dvs. în baza Art. 51 Al. 1, Art. 52 Al. 2, Art. 77 Al. 3, Art. 80 Al. 1 şi 2 şi Art. 92 Al. 1, din Constituția României, în dubla dvs. calitate de Preşedinte al României şi Comandant al Forțelor Armate, solicitându-vă primirea mea în audiență, în conformitate cu regulamentele militare, deoarece subordonatul dvs. direct şi şeful meu nemijlocit, ministrul Apărării, ne-a încălcat drepturile, permițând ministrului Muncii să legifereze în domeniul militar, asupra căruia nu mai are competență, de la 01.01.2016.

Simțindu-mă profund jignit de valul de minciuni şi insulte aruncate de d-sa asupra militarilor, chiar cu ocazia comemorarii a 100 de ani de la eroicele jertfe de la Mărăşeşti, doresc să vă raportez ce se ascunde în spatele acestor acțiuni absolut contrarii Programului de guvernare pe care l-am votat, vot care i-a adus doamnei Vasilescu neaşteptata calitate de ministru al Muncii.

Vă solicit, de asemenea, să interveniți la Curtea Constituțională şi vă pun la dispoziție argumentele pentru următoarea …

SESIZARE DE NECONSTITUŢIONALITATE

OUG promovată de ministrul Muncii şi, prin urmare, Legea de aprobare a OUG sunt neconstituționale deoarece:

1. Încalcă dispozițiile Art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului care "interzice tratarea în mod diferit a persoanelor aflate în situații comparabile" (vezi Dosar CEDO/ 18.02.1991 Fredin contra Suedia nr. 1, seria A, nr. 192 şi Dosar/23.11.1993 Van der Mussele contra Belgia, seria A, nr. 70) în speță comparabilitatea dintre magistrați şi militari;

2. Stabilirea comparabilității de mai sus de către decizia CCR nr. 20/02.02.2000 (în Dosarul 5A/2000) care a decis că: "nu se poate identifica o rațiune suficientă care să justifice aplicarea unui tratament diferit magistraților față de cadrele militare permanente…, diferența de regim juridic ce se creează între pensia magistraților şi pensia militarilor, constituie … o încălcare de către legiuitor a egalității de tratament juridic, ceea ce în absența unei determinări obiective, este contrar prevederilor Art. 16 Al. 1 din Constituție";

3. Încalcă următoarele prevederi ale Constituției României:

- Art. 1 Al. 5 privind "respectarea Constituției, a supremației sale";
- Art. 2 Al. 2 privind interdicția pentru un grup sau o persoană să exercite "suveranitatea în nume propriu";
- Art. 4 Al. 1 privind obligația de a apăra "unitatea poporului român şi solidaritatea cetățenilor săi", împotriva militarilor desfăşurându-se o dezgustătoare campanile de denigrare şi umilire;
- Art. 11 Al. 1 şi 2 privind obligativitatea statului de "a îndeplini întocmai şi cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte", or, îndemnul lansat prin OUG de Ministerul Muncii către militari şi polițişti este să treacă în rezervă până la 15 septembrie a.c., ceea ce va duce la prăbuşirea flancului sudic al NATO;
- Art. 16 Al. 1 şi 2 privind egalitatea cetățenilor în fața legii, militarii şi polițiştii fiind discriminați atât față de magistrați cât şi față de pensionarii civili prin calcularea pensiei lor din net şi nu din brut şi prin anularea creşterii, care se face la civili prin creşterea punctului de pensie, militarii urmând să aibă doar indexare cu rata inflației, iar civilii şi indexare şi creştere;
- Art. 30 Al. 6 şi 7 care interzic incitarea la discriminare şi prevăd că libertatea de exprimare, în mod deosebit în media, nu poate prejudicia "demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine";
- Art. 31 Al. 1 şi 2 privind dreptul cetățenilor la informare corectă, deoarece s-a mințit şi se minte că: Legea 223 care, în fapt, nici nu se aplică, aplicându-se Art. 40 din defuncta OUG 57/2015, ar fi fost făcută "pe genunchi" de generalul Oprea, când, în fapt, s-a lucrat 3 ani la ea de către toate structurile specializate ale activilor şi rezerviştilor din Armată, Interne şi Servicii, sub coordonarea miniştrilor Corneliu Dobrițoiu (PNL) şi Mircea Dusa (PSD), a fost votată de toate partidele parlamentare, inclusiv de Liviu Dragnea şi Lia Olguța Vasilescu şi promulgată de dvs. la 1 iulie 2015; se arată pensii ale magistraților şi se minte că sunt ale militarilor, se minte că baza de calcul este 80% când, în fapt, la militari este 65%, că limita stabilită este 100% când real este 85%, motiv pentru care, prin furt calificat, fals şi uz de fals, au fost "topite" în pensia militară de stat, atât pensia privată (suplimentară), obligatorie pentru militari din 1967, cât şi pensia civilă pe bază de contributivitate la Casa Națională de Pensii, transformată retroactiv în vechime militară; se minte că datorită militarilor nu pot fi plătite pensiile mici, când militarii nu-şi primesc pensia de la Casa Națională ci din acumulările proprii, în cadrul sistemului, acumulări care sporesc continuu inclusiv prin decesul lor, câte 500 pe lună;
- Art. 41 Al. 2 şi 3 privind dreptul la protecție socială şi prestarea muncii în condiții deosebite sau specifice care prevăd media zilei de lucru pentru civili de 8 ore, militarii, în schimb, fiind în activitate 24 de ore din 24, plata făcându-se însă doar pentru 8 ore;
- Art. 42 Al. 1 şi 2a privind interdicția ca "activitățile pentru îndeplinirea îndatoririlor militare" să fie asimilate cu "munca forțată";
- Art. 44 Al. 1, 2, 3, 4 privind dreptul la proprietate, deoarece proiectele ministrului Muncii privind pensiile ignoră complet definiția pensiei ca drept patrimonial dobândit în baza unuia sau mai multor contracte de muncă încheiate; în mintea d-sale tot pensii ar fi şi cele 3,3 milioane de indemnizații de merit, inclusiv ale parlamentarilor, şi ajutoarele sociale stabilite din "burtă", pentru nemuncă, fără vreo legatură cu hiperbolizata contributivitate, cu punctul de pensie sau cu ideea de salariu;
- Art. 53 Al. 1 şi 2 privind condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi (ex. dreptul la muncă) sau al unor libertăți;
- Art. 61 Al. 1 conform căruia Parlamentul este "unica autoritate legiuitoare a țării" un ministru substituindu-se şi întregului Guvern şi Parlamentului;
- Art. 115 Al. 1, 2, 4 şi 6 privind abilitarea Guvernului de a da ordonanțe şi OUG cu motivarea urgenței care, aici, nu se susține;
- Art. 118 Al. 1, coroborat cu Art. 61 Al. 1 conform cărora "Armata se subordonează exclusiv voinței poporului" nu Guvernului, care nu poate da ordonanțe de urgență împotriva legilor sale organice ca instituție specifică a statului, etc.

Domnule Preşedinte,

Mă opresc aici, întrucât nu doresc să abuzez de timpul dvs. nu înainte de a vă atrage atenția ca respectiva OUG legiferează dubla impozitare prin stabilirea pensiei militarilor, care urmează a fi impozitată, nu din brutul impozabil ci din net, după impozitare, şi ceea ce este absurd, legiferează INEXISTENTUL la modificarea Art. 59 din Legea 223/2015 prin precizarea că, dacă în urma indexării cu rata inflației "rezultă un cuantum al pensiei mai mic, se păstrează cuantumul pensiei aflat în plată". Mai mult, militarii constituie singura categorie socio-profesională cu obligații de serviciu şi după trecerea în rezervă, motiv pentru care, pensiile militare sunt, în fapt, solde de rezervist, strict legate de creşterea soldelor activilor. În mod justificat ele sunt actualizate cu creşterile salariale la militarii în activitate, pentru că, în caz de necesitate, rezerviştii sunt obligatoriu concentrați, refuzul atrăgând condamnarea penală în Tribunalul Militar şi, în caz de război, glonțul.

Poate fi lăsat în funcție un ministru care inițiază legi fără să ştie definiția obiectului legii sau care face confuzii între indexarea cu rata inflației, creşterea pensiilor şi alinierea în cadrul sistemului, pentru eliminarea discriminărilor? Poate fi lăsat în funcție un Guvern care şi-a abandonat cu totul Programul electoral pentru care a fost votat şi instalat, întorcându-se în practică împotriva propriului electorat, care aşteptă creşteri de salarii şi pensii, nu înghețări şi tăieri, dezvoltare economică prin Fondul Suveran de Investiții şi impunerea la taxe şi impozite, ca în U.E., în baza directivelor U.E. a tuturor băncilor străine şi a multinaționalelor care jefuiesc, sistematic, România?

În numele membrilor S.C.M.D., rezervişti proveniți din toate structurile Armatei, Internelor şi Serviciilor, dar şi al aliaților noştrii din cadrul Societății Civile Organizate (CNSC) aştept acțiunea şi răspunsul dvs.

Am onoarea să vă salut,

PREŞEDINTELE S.C.M.D.
COL. (R) DR. MIRCEA DOGARU

Istoricul presei vremii în judeţul Argeş

Recent, mi-a intrat în mână cartea "Piteşti o istorie în date", editată în anul 2008 de aarheologul şi scriitorul Ovidiu E. Moţ. În unul dintre capitolele acestei cărţi se tratează "presa piteşteană - apariţie şi dezvoltare". În 1876, în luna martie, a apărut ziarul "Desceptarea" care era un ziar politic, literar şi comercial şi costa imensa sumă de zece bani. Primul ziar s-a tipărit la Tipografia "G. Popescu". A urmat apoi, în 1876, după aproape o lună, o altă publicaţie care se numea "Argesiulu". Acesta trăieşte şi în zilele noastre având tipografie proprie. Timp de peste 150 de ani acest ziar, care în prezent se numeşte "Argeşul Liber" şi-a păstrat politica editorială prin publicarea unor materiale de interes politic, administrativ, comercial şi juridic. Apoi, în decembrie 1878, a apărut ziarul "Cultura" cu apariţie bisăptămânală, fiind tipărit de acelaşi om de cultură al perioadei, G. Popescu. În 1881, apare ziarul "Argeşeanul" care a reapărut recent, după aproape 150 de ani. De această dată, în Piteşti apare o nouă tipografie a lui Niţă Rădulescu. Se pare că, nevoia de cultură a piteştenilor a fost destul de mare încât între 1882-1883 apare săptămânalul "Pitescianul". Apoi, în 1883, apare săptămânalul "Cetaţianul", pentru ca în 1883 să apară ziarul socialist "Muncitorul".

Dacă analizăm acest ciclu de presă, putem spune că mişcarea de stânga în Argeş, respectiv în Piteşti, în 1883, deja era organizată din punct de vedere politic.

Cartea lui Ovidiu Moţ continuă să ne informeze cu privire la apariţia în 1884 a publicaţiei "Adeverul present". Pentru prima dată, prin acest ziar, care era doar o mică broşură, argeşenii sunt informaţi cu privire la apariţia curentului adventiştilor de ziua a şaptea.

De notat faptul că între 1884-1885, în Piteşti, apar pentru prima dată în România două ziare politice: "Piteştii" şi "Talpa Ţărei". Acestea sunt pe scurt apariţiile notabile în cultura argeşeană, materializată prin apariţia acestor ziare, care aveau ca scop crearea unui nou cuget de politică românească. De aceea, credem că având în vedere vechimea presei scrise şi dezvoltarea jurnalismului în Argeş, autorităţile locale şi judeţene au datoria de mare moralitate pentru ca presa argeşeană să nu moară, să-şi desăvârşească menirea de informare completă a cetăţenilor şi chiar de creare a unui orizont politic şi cultural pentru prosperitatea spirituală a poporului român.

REDACTOR ŞEF: BĂNICĂ ŞTEFANIA

SERIAL

Centenarul luptelor de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz

Istoricul Consiliu de Coroană din 14/27 august 1916 de la Palatul Cotroceni din Bucureşti, convocat de Regele Ferdinand a aprobat intrarea României în Marele Război, de partea Antantei, în urma telegramei din 22 iunie 1916 prin care aliaţii cereau României de a se alătura „acum ori niciodată". În noaptea de 14/27-15/28 august 1916 trupele române au atacat frontiera austroungară. Zidul de temniţă care închidea o jumătate a Neamului Românesc, era dărâmat. Pătrunderea în Transilvania s-a făcut prin 18 puncte. Rezistenţa opusă de trupele austroungare a fost înfrântă cu repeziciune, trupele române înaintând impetuos spre ţelurile fixate.

Campania din 1916 a avut un sfârşit trist, care sfâşia de durere inimile românilor. Capitala ţării a fost ocupată la 6 decembrie, iar România a fost invadată de duşman. Mândra armată română, care se avântase peste munţi, cu patru luni înainte, ca să elibereze pe fraţii robiţi, fusese nevoită să se retragă în Moldova cu capul plecat şi cu inima sângerândă, dând foc avutului ţării şi părăsindu-şi propria ţară în mâinile duşmanului. Cauzele înfrângerii armatei române s-au datorat faptului că am întâlnit un inamic superior ca dotare tehnică şi din punct de vedere numeric, Austro-Ungaria, Germania, Bulgaria şi Turcia; am fost deficitari în ce priveşte înzestrarea cu tehnică militară: artilerie, mitraliere, armament de infanterie; aliaţii nu şi-au respectat în totalitate promisiunile de ajutorare şi sprijinire a armatei române. Germania a mutat pe frontul român centrul de greutate al războiului, astfel în noiembrie 1916, duşmanul a concentrat 40 de divizii şi 6 brigăzi, din toate punctele de vedere superioare nouă. În tot timpul campaniei din 1916, Rusia a fost de rea credinţă. La Curtea din Petrograd dominau sentimentele germanofile şi intenţia de a pregăti o pace separată cu Germania. Pretextul care să justifice această trădare faţă de cauza comună a aliaţilor, trebuia să fie dezastrul militar al românilor, care să nu atingă direct Rusia.

În urma dezastrului militar al României, diplomaţia din Viena, în primăvara anului 1917 a propus germanilor, ruşilor, francezilor, englezilor diferite variante de încheiere a păcii, dar din nefericire pentru noi toate prevedeau sacrificarea României. Astfel contele Czernin, ministrul de Externe al Austriei a propus împărţirea României între Austria, Rusia şi Bulgaria, iar ceea ce mai rămânea să se numească Noua Românie şi să fie cât Monaco, dar Franţa, Italia, Anglia s-au opus. Înalţi oaspeţi din Franţa, Belgia, America, în primăvara anului 1917 ne-au vizitat la Iaşi, ne-au încurajat şi asigurat de tot sprijinul aliaţilor. Misiunea militară franceză din România a fost completată cu un mare număr de ofiţeri şi tehnicieni din toate armele şi specialităţile, peste 1500. Conducătorul ei era generalul Berthelot, una din gloriile armatei franceze, având colaboratori pe colonelul Petin, generalul Vouillemain, colonelul Marie Laffont, doctorul Clunet. La 8 iunie 1917 două batalioane de voluntari ardeleni şi bucovineni, perfect echipate şi instruite au sosit la Iaşi, fiind primite cu entuziasm de generalul Constantin Prezan. În Piaţa Unirii, în jurul statuii lui Alexandru I. Cuza au ţinut cuvântări înflăcărate Ioan C. Brătianu, N. Iorga, O. Goga, I. Nistor şi s-a încins Hora Unirii în jurul statuii. La sfârşitul lunii iunie, armata română renăscută ca pasărea Pheonix din propria ei cenuşă, era nerăbdătoare să reînceapă lupta, de astă dată în împrejurări mult mai bune decât cele care o duseră la dezastrul din 1916. Poporul întreg aştepta plin de încredere ceasul cel mare.

În luna iunie 1917 a început pregătirea ofensivei româno-ruse de la Nămoloasa. În dimineaţa zilei de 20 iulie a început un puternic bombardament de artilerie, până în 25 iulie, timp în care s-au aruncat asupra inamicului 220 de vagoane de proiectile. A fost cea mai mare pregătire de artilerie de pe frontul nostru. Când mai era un singur pas de făcut şi anume asaltul, trupele române au primit copiile telegramelor adresate de generalul Şcerbacew, de oprire a luptei deoarece soldatul revoluţionar rus nu mai voia să mai lupte. Astfel a fost înăbuşită mai înainte de a se naşte ofensiva Armatei I-a de la Nămoloasa. Reacţia comandamentului suprem român a fost promtă. Cu tot succesul obţinut de Armata a II-a, în ofensiva de la Mărăşti, continuarea operaţiilor militare pe frontul de la Nămoloasa nu mai este posibilă din cauza situaţiei generale de pe frontul rus.

Executată de o armată puternică, dispunând de avantajele iniţiativei şi lovind duşmanul prin surprindere bătălia de la Mărăşti se anunţa sub cele mai frumoase auspicii şi făgăduia cele mai bune rezultate. Pregătirea de atilerie a început pe 22 iulie şi a ţinut până pe 24 iulie. La ora patru dimineaţa s-a declanşat asaltul supra liniilor germane. Satul Mărăşti formidabil fortificat şi transformat în întregime într-o redută inexpugnabilă a trecut rapid în mâinile românilor apoi Dealul Poiana Încărcătoarea şi Dealul Momâia. Ziua de 24 iulie se încheia cu un bilanţ foarte mulţumitor. Frontul duşman fusese rupt şi străpuns pe o lărgime de 10 km, germanii fiind obligaţi să se retragă în dezordine. În plină înaintare victorioasă, Armata a II-a primeşte fatalul ordin de suspendare a operaţiilor din cauza situaţiei generale de pe frontul rus. Rareori o armată victorioasă a primit o lovitură morală mai puternică decât cea primită de Armata a II-a. După şase luni de viaţă chinuită, susţinuţi numai de nădejdea zilei celei mari, care a şi sosit pentru a gusta bucuria izbândirii şi să fii deodată oprit de dezerţiunea aliatului rus, era cea mai grozavă amărăciune pe care ne-o sortise desfăşurarea războiului nostru, atât de darnic în decepţii de tot felul. Totuşi, s-a revenit asupra ordinului, dându-i posibilitatea generalului Averescu, să poată executa urmărirea. În scurt timp românii au eliberat Soveja, Rucăreni, Dragoslavele, Negrileşti, centre străvechi ale Vrancei, iar după câteva zile ocupă Dealul Baba Maria, satul Ţopeşti, valea Putnei şi Bârseşti. Armata a II-a Română repurtase o biruinţă strălucită. Frontul duşman fusese sfărâmat pe o lungime de 30 de km şi împins pe o adâncime de 20 km, iar 30 de localităţi fuseseră recucerite de români.

Între timp înfrângerea ruşilor se transformase în dezastru, la 19 iulie 1917, frontul rus din Galiţia era rupt la Zloczow, iar pste cinci zile, la 24 iulie, ziua izbânzii de la Mărăşti, Tarnopolul cădea în condiţii care aruncau, pentru întâia oară, un văl de ruşine peste armata revoluţionară rusească. Armata rusă era în plină descompunere, puterea militară rusă se prăbuşea, unităţi militare întregi dezertau. În această situaţie, germanii plănuiesc cucerirea Moldovei. Marea ofensivă proiectată de germani avea să se desfăşoare în două bătălii: bătălia de la Mărăşeşti şi bătălia de la Oituz. În seara zilei de 5 august, Mackensen părăsea Bucureştiul ca să ia, personal conducerea bătăliei ce spera să-i dea Moldova şi Basarabia.

În noaptea de 5-6 august 1917 artileria germană începu un puternic bombardament asupra poziţiilor româneşti, după care asaltul germanilor a fost furibund. Forţele ruseşti erau spulberate, asistam la cel dintâi act de laşitate săvârşit de trupele ruseşti pe frontul român. Victoria germanilor părea iminentă. Alarmaţi de dezastrul de pe front, chiar în timpul luptelor unităţile româneşti au umplut golul lăsat de ruşi. Mareşalul Mackensen cuprindea cu privirea câmpul bătăliei şi-şi făcea iluzii că victoria nu-i putea scăpa, chiar în ziua de 6 august, dar când i-a văzut pe români cum luptă, în amurgul însângerat, gloriosul mareşal şi-a citit limpede apusul propriei sale faime de militar care nu cunoscuse până atunci înfrângerea. Bătălia de la Mărăşeşti a continuat până în ziua de 21 august şi s-a terminat cu victoria categorică a forţelor româneşti. De multe ori duşmanul a reuşit să străpungă liniile româneşti, dar de fiecare dată s-a lovit de eroismul soldaţilor români, au fost 61 de contraatacuri care au produs germanilor pierderi considerabile. În aceste zile crâncene de luptă, Mackensen şi-a găsit forţa tactică, ce spera să-i aducă victoria, evitarea românilor şi atacarea ruşilor, dar de fiecare dată românii apăreau ca din pământ şi băgau groaza în germani. În multe situaţii soldaţii români atacaţi cu gaze, îşi leapădă bluzele, îşi zvârle căştile de metal, rămaşi în cămăşi cu mânecile suflecate, înegriţi de gaze şi cu capetele goale, ei se reped asupra duşmanului. Germanii surprinşi de neaşteptata apariţie fug îngroziţi crezând că sunt soldaţi africani.

Bătălia de la Mărăşeşti a fost, prin durata, proporţiile şi intensitatea ei, cea mai mare bătălie care s-a dat pe frontul românesc în decursul Primului Război Mondial. Singura bătălie de pe Neajlov şi Argeş ar putea să-i fie comparată ca întindere de front şi ca număr de unităţi participante. Pentru noi, Românii, care am făurit victoria cu priceperea comandanţilor, cu vitejia şi sângele îmbelşugat vărsat al militarilor, Mărăşeştii vor rămâne pagina cea mai strălucită a marelui nostru război naţional. Biruinţa de la Mărăşeşti a stârnit admiraţia în rândul aliaţilor şi a avut un puternic ecou peste hotarele ţării. Pierderile noastre în bătălia de la Mărăşeşti au fost de 21.451 militari, ale ruşilor nu se cunosc iar germanii au tăinuit imensele lor pierderi. Numeroase personalităţi politice şi militare, ziare, posturi de radio, corespondenţi de război au subliniat eroismul ostaşilor români. Cu Mărăştii şi Mărăşeştii luam iar loc, cu fruntea sus, în rândul prietenilor şi aliaţilor noştri.

(continuare în numărul viitor)

IOAN GALDEA

STRUCTURILE DE CONDUCERE DE LA NIVELUL CEL MAI ÎNALT AL ARMATEI, COMPLETATE PRIN ORDIN AL MINISTRULUI APĂRĂRII

Bucureşti, 4 aug - Ministrul Apărării, Adrian Ţuţuianu, a anunţat vineri că a completat structurile de conducere de la nivelul cel mai înalt al Armatei, după ce mai mulţi generali au trecut în rezervă prin decrete semnate de preşedintele Klaus Iohannis.

"Am emis trei ordine, joi seară, prin care am completat structurile de conducere de la nivelul cel mai înalt al Armatei, ca rezultat al ieşirii din activitate şi trecerii în rezervă a mai multor generali", a afirmat Ţuţuianu într-o conferinţă de presă.

Astfel, noii şefi ai Armatei numiţi de ministrul Apărării sunt:

● generalul de brigadă inginer Incicaş Teodor, şef al Direcţiei audit intern, pentru funcţia de locţiitor pentru resurse al şefului Statului Major General;

● generalul de brigadă inginer Loţan Valeriu Ionel, locţiitor pentru resurse al şefului Statului Major din Statul Major al Forţelor Terestre, a devenit locţiitor al şefului departamentului pentru armament;

● colonelul Berdilă Ilie Iulian, comandant al Brigăzii 81 mecanizate general "Grigore Bălan" din Divizia 4 Infanterie Gemina a Statului Major al Forţelor Terestre va avea funcţia de şef al direcţiei planificare strategică (J.5) din Statul Major General;

● colonelul Popescu Petre Eugen Anton, locţiitor al comandantului la Centrul Naţional Militar de comandă din Statul Major General (SMG), pentru funcţia de locţiitor al şefului direcţiei operaţii din Statul Major General;

● colonelul Daniliuc Mihai Iulian, locţiitor al şefului Direcţiei operaţii din Statul Major General, va fi şeful Direcţiei operaţii din SMG;

● colonelul inginer Maria Zamfirescu Nicolae, locţiitor al şefului Direcţiei comunicaţii şi tehnologia informaţiei din SMG, va prelua conducerea acestei direcţii;

● colonelul inginer Negrea Ioan Constantin, locţiitor al şefului Direcţiei logistică din SMG, va conduce Direcţia logistică;

● comandorul Spiridonescu Ion George va fi şef al Direcţiei personal şi mobilizare din SMG, unde era locţiitor;

● colonelul Vasiliu Vasile Adrian, şef Serviciu mobilizare, recrutare şi selecţie la Direcţia personal şi mobilizare din Statul Major General, pentru funcţia de locţiitor al şefului Direcţiei pentru personal şi mobilizare din Statul Major General;

● generalul de brigadă Becheru Marin Valentin, şeful Direcţiei comunicare şi tehnologia informaţiei, pentru funcţia de comandant al Comandamentului comunicaţiilor informatice;

● generalul de brigadă Petrescu Luca Daniel, comandantul Brigăzii multinaţionale din Divizia 2 infanterie "Getica" a Statului Major al Forţelor Terestre, pentru funcţia de comandant al comandamentului multinaţional de divizie sud-est din Statul Major al Forţelor Terestre;

● generalul de flotilă aeriană Toader Dumitru Vasile, locţiitor al comandantului comandamentului forţelor întrunite "general Ioan Emanuil Florescu" din Statul Major General, pentru funcţia de locţiitor pentru operaţii şi intrucţie a şefului SMG;

● generalul de brigadă Vlad Constantin Gheorghiţă, comandant al centrului naţional de instruire întrunită "Getica" din Statul Major al Forţelor Terestre, pentru funcţia de comandant al Diviziei 2 infanterie Getica din Statul Major al Forţelor Terestre;

● colonelul Gologan Vasile Mircea, locţiitor al şefului Direcţiei planificare strategică din Statul Major General, pentru funcţia de comandant al Brigăzii 81 mecanizată "general Grigore Bălan" din Divizia 4 infanterie Gemina a Statului Major al Forţelor Terestre;

● colonelul Mazilu Gheorghe Liviu Marian, şef al serviciului coordonare structuri subordonate nemijlocit Statului Major General, pentru funcţia de locţiitor pentru resurse al şefului Statului Major al Forţelor Terestre;

● colonelul Ticulescu Ion Ionică Cătălin, comandant al unităţii de integrare a forţelor NATO (NFIU) din statul Major al Forţelor Terestre, pentru funcţia de comandant al centrului naţional de instruire întrunită "Getica" din Statul Major al Forţelor Terestre;

● comandorul Bogdan Gheorghe Gheorghe Cristian, şef Serviciu strategie şi planificare strategică la direcţia planificare strategică a Statului Major General, pentru funcţia de locţiitor al şefului Direcţiei planificare strategică la acelaşi Stat Major;

● colonelul Dan Vasile Cristian Daniel, locţiitor al comandantului Brigăzii multinaţionale din divizia 2 infanterie "Getica" a Statului Major al Forţelor Terestre, pentru funcţia de comandant al acestei brigăzi;

● colonelul inginer Mocanu Neculai Leonard, şef serviciu secretariat la Statul Major General, pentru funcţia de director adjunct la acelaşi Stat Major;

● colonelul Postu Neculai Corneliu, director adjunct la Statul Major General, pentru funcţia de director al aceluiaşi Stat Major.

În contextul acestor numiri, ministrul Apărării a precizat că s-au luat măsurile necesare pentru ca eventualul deficit la nivel de comandă să fie acoperit cu oameni profesionişti.

Totodată, Ţuţuianu a asigurări că salariile din apărare vor creşte, precizând că nu vede ca pe viitor sistemul să se confrunte cu plecări masive.

"Cred că unii dintre cei care s-au pensionat s-au grăbit şi nu au făcut o analiză pe termen mai lung", a concluzionat ministrul Apărării.

AGERPRES (AUTOR: ANA-MARIA LUDATŞER, EDITOR: FLORIN MARIN)

NECROLOG

TRECEREA ÎN NEFIINŢĂ A LUI TUDOR POSTELNICU, FOST MINISTRU DE INTERNE ŞI FOST ŞEF AL SECURITĂŢII ÎN REGIMUL CEAUŞESCU

În după-amiaza zilei de sâmbătă 12 august 2017, pe toate canalele media, a fost anunţată moartea unuia din pionii de pe tabla de şah a lui Nicolae Ceauşescu, fostul ministru al internelor, Tudor Postelnicu.

Născut la 23 noiembrie 1931 în comuna Proviţa de Sus, regiunea Ploieşti, într-o familie cu venituri modeste, este cel mai mare dintre cei trei copii ai familiei şi e afectat de situaţia materială a familiei, mai ales după anul 1940, când tatăl său, sondorul în petrol Constantin Postelnicu, moare într-un accident de muncă. Moartea tatălui pare să-l traumatizeze pe copil, care întrerupe, pentru un an, studiile. Mama, casnică, nu reuşeşte să-i ţină pe toţi cei trei fraţi în şcoală, aşa că Tudor renunţă la studii după şase clase elemntare. În toamna anului 1945, intră ucenic la Societatea „Creditul Miner“, societate unde lucrase şi tatăl său. Obţine calificare de strungar în fier. Fraţii săi, Ion şi Alexandru Postelnicu, vor ajunge electricieni. În paralel cu ucenicia, Tudor Postelnicu absolvă şi 4 clase şcoală industrială.

Mediul muncitoresc în care învaţă strungăria (începând cu 1945) şi educaţia din şcoala industrială (1945-1949) îi conturează şi primele idei politice adolescentului Postelnicu Tudor. În familia lui nimeni nu făcuse politică, aşa că strungarul învaţă întreg abecedarul politic în fabrică. Se angajează, mai întâi, la sindicat (1945), apoi prestează diverse munci pentru Uniunea Tineretului Comunist (UTC, 1946); este ales responsabil organizatoric în UTM (1947) şi chiar secretar al organizaţiei, responsabil cu propaganda şi agitaţia pe uzină (Uzina 4 Moreni, 1949). În 1950, e trimis, pentru 15 zile, la Ploieşti, la cursuri de perfecţionare în munca de propagandist, şi-şi continuă ascensiunea în structurile comuniste din regiune: secretar al comitetului UTM pe uzină (1950), responsabil organizator al comitetului UTM al schelei Moreni, instructor UTM şi şef al secţiei de cultură fizică şi sport (1951). E un simplu activist de provincie, care împacă delicat strungăria cu treburile politice. La 28 octombrie 1951, Postelnicu e trimis la Şcoala de ofiţeri din Botoşani, deşi nu făcuse armata, dar ţara avea nevoie de ofiţeri devotaţi, buni executanţi ai sarcinilor de partid, după reforma din 1948. Cursul acestei şcoli era de 6 luni, pe care nu o termină, din motive medicale. Pe data de 27 mai 1952 a fost lăsat la vatră ca necombatant.

La 02 octombrie 1952 face cerere de a fi primit în rândurile candidaţilor de partid „...unde voi dovedi, scrie el, , prin munca mea neobosită pe care o voi duce în rândul masei de tineret, voi deveni un adevărat propagandist neobosit care voi traduce în viaţă fără murmur, fără şovăire hotărârile Partidului nostru şi-ale guvernului”.

În noiembrie 1952, e trimis la şcoala de partid de doi ani „Filimon Sârbu“. Într-o autobiografie din 1959, defunctul de azi spune că a absolvit „facultatea muncitorească de 2 ani cu drept de şcoală medie“. În decembrie 1953, este primit în partid. Rămâne şef la nivel de judeţ. Noua titulatură îi permite să-şi privească viitorul politic cu mai multă îngăduinţă. Va deveni prim-secretar al Comitetului raional UTM Câmpina (1954-1956), secretar al Comitetului regional UTM Ploeşti (1956-1959), adjunct al şefului Secţiei organizatorice şi membru al Biroului CC al UTM (1959-1964), instructor în cadrul Secţiilor Organizaţiilor de Masă şi Organizatorică ale CC al PMR/PCR (1964-1969), secretar al comitetelor judeţene de partid Olt (1969-1971) şi Buzău (1971-1976), culminând cu funcţia de prim-secretar la Buzău.

Nu va neglija nici şcoala, deşi educaţia o neglijase prea mult timp. Va absolvi cursurile Şcolii Superioare de Partid „Ştefan Gheorghiu“ în 1967, iar în 1977 îşi va da exemene de diferenţă la Academia de Studii Economice! De fapt, Postelnicu Tudor era un simplu politruc, ambiţios, zelos şi depersonalizat de o ideologie pe care nici nu se străduieşte să o înţeleagă.

Ca la aproape toţi semidocţii ajunşi prin sorţii vremurilor să-şi depăşească propriile condiţii, ajunge să manifeste tendinţă de îngânfare, din care cauză uneori lucrează rigid cu oamenii, se cam supraapreciază, iar spiritul autocritic îi devine mai slab dezvoltat (aşa îl descrie, mai târziu, Ştefan Andrei, fostul ministru de externe, citând pe tovarăşii lui de partid din 1960. A folosit metode tari cu unele cadre, ajungând până la jigniri. Tudor Postelnicu însuşi scrie într-o autobiografie din 1959 că „...uneori făceam prea mult exces de exigenţă”).

Pe acest fond, ajuns acolo unde nimeni din familia sa nu ajunsese şi la nivelul la care nici el nu visase, arzând etapele şi mersul educativ firesc, soldat credincios al partidului şi al secretarului său general, în 1977 a făcut parte din Comandamentul de reprimare al grevei minerilor din Valea Jiului, ceea ce i-a netezit calea ca, în 1978 să fie numit şef al Departamentului Securităţii Statului, iar în 1987 să devină Ministru de Interne şi membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Numele lui este legat de urmărirea şi persecutarea mai multor disidenţi, printre care scriitorii Paul Goma, Ion Caraion, Wagner Klaus Georg, George Constantin, Gheorghe Ursu şi alţii, care ar fi „acţionat” împotriva PCR-ului.

După evenimentele din decembrie 1989 şi dispariţia lui Nicolae Ceauşescu, cel care avea o influenţă autoritară asupra sa, Tudor Postelnicu are tăria ca, într-un interviu acordat unui cotidian de mare audienţă, să-şi recunoască cea mai mare parte a erorilor sale comportamentale, fără a aduce altora decât sie-şi acuzaţii.

Tudor Postelnicu a murit, cum spuneam, la data de 12 august 2017, fiind internat de mai multe zile în secţia de nefrologie a Spitalului Militar „Carol Davilla” . Acesta respira cu ajutorul aparatelor, având multiple probleme de sănătate ce îi înrăutăţeau condiţia.

Pentru ceea ce a fost bun în sufletul său să-L aibe Dumnezeu în grija sa, iertându-i lui păcatele făcute cu voie sau fără de voie, pentru că nu există om care să nu greşească. Să-i cureţe cugetul de gândurile rele şi să-l judece pentru cele rele şi să-l înalţe pentru cele bune, atâtea cîte au fost, pentru că El este singurul judecîtor, stăpân pe destinele şi faptele noastre păcătoşii pământeni.

ALLA VOLCOVA

Soldatul străin şi obedienţa de tip românesc

Armata română - „lustruitorul de cizme“ al soldatului americano-german

Într-una din zilele trecute, de început de gustar, o ştire a contrariat pe toți cei care-şi culeg informațiile din una din multiplele forme de media din vremurile noastre. Cică undeva, prin Piața Domeni din Bucureşti (un cartier, de altfel, destul de select al capitalei), un militar a provocat un început de conflict cu violență într-un „market" local. Partea de „breking news", nu-i aşa, o forma faptul că militarul era component al U.S.Army ajuns pe acolo prin nu se ştie ce împrejurări. Speriați probabil de realitate, majoritatea agențiilor de presă şi de mijloace de comunicare au început să difuzeze, numai peste două sau trei ore, ca ştire repetată dar eliptică, de data asta de originea militarului. (Să fii fost atât de pe fază ambasada „Marelui Licurici", sau unul sau mai mulți pupinc... de care colcăie obediența autohtonă să fii acționat ca agenți particulari de informare şi reacția oricărui funcționăraş al „prea vigilentei, prea mândrei şi prea cinstitei" ambasade să fi fost cauza reluărilor eliptice ale „mult prea curajoşilor" noştri oameni de presă?

Oricum, acest episod, mie, ca mai puriu şi hârşit de ani şi cu amintiri mi-a adus sau readus pe retina memoriei câteva evenimente asemănătoare. Aşa de pildă, prin 1939-1940, se vorbea în casă la noi despre „barbaria" unui exaltat care, în plin centrul capitalei, s-a năpustit cu pumnii şi cu bâta asupra unui ofițer neamț ce-şi vedea liniştit şi discret de drumul său. Intervenția tardivă a gardienilor a făcut ca blândul ofițer al bravei armate germane să iasă cam şifonat din întâmplare. Măsurile severe aplicate exaltatului şi declarațiile radiofonice ale Prefecturii Capitalei au făcut, probabil, ca Bucureştiul de atunci să nu devină un Sarajevo al anilor 1913-1914.

Mai târziu, după încheierea celei de a doua conflagrații mondiale a veacului trecut, atunci când țara ajunsese aă fie împânzită de unități şi subunități ale „fratelui" de la răsărit, în mai multe (unii spuneau că chiar în foarte multe) locuri din țară se iscau conflicte între localnici şi „merituoşii" reprezentanți ai „invincibilei" Armate Roşii. La două din ele am fost martor sau spectator tardiv, elev fiind pe atunci în ciclurile primare de şcoală. Unul s-a produs chiar în curtea vecină, acolo unde sălăşluia o echipa de întreținere cale ferată, echipă formată mai mult din moldoveni împinşi de nevoi pe meleaguri bărăgănene pentru aflarea unei surse de venit cu care să-şi întrețină familiile rămase cu neveste şi copii prin meleaguri bântuite în acei ani de cumplite secete ce se suprapuneau peste dezastrele rămase ca urmare a frontului ce reverbera încă în imaginile minții şi ale memoriei de viață recentă. Trei soldați sovietici beți au încercat să facă (probabil ca formă de rămăşag) un concurs de tir cu automatele în păduricea ce mărgine latura de sud a caselor noastre, locuințe ale CFR. Ei bine, moldovenii noştri i-au dezarmat şi, cu picioare în părțile mai moi ale corpului, i-au gonit la locul lor de cazare. Când comandantul lor, însoțit de o patrulă înarmată, a venit să recupereze armele, le-au fost restituite dar fără închizătoare - încărcătoare şi fără muniția din magazia de cartuşe. Numai intervenția, pe post de translator şi de „judecător de pace" adhoc al tătânului meu a reuşit să calmeze lucrurile. Fapt ce nu s-a putut face peste numai câteva zile când, aceiaşi sau poate alți bravi ostaşi ai armatei roşii şi-au descărcat sacii de grenade prin geamurile unei cârciumi de pe şoseaua Ştefăneşti din cartierul Cetatea Voluntărească, umplând pereții şi podeau cu resturi carnale din trupurile sfârtecate ale consumatorilor, puțini la acea oră, din cârciumioară. Chit că, în aburii alcoolului, agresorii greşiseră ținta, ei fiind azvârliți în stradă din altă locantă.

De fiecare dată se putea observa reacția negativă a localnicilor față de militarii străini care, că erau ei din trupe aliate, că erau din trupe de ocupație tot aceeaşi manifestare de superioritate manifestau, atitudine menită să irite şi firile mai tolerante şi chiar mai detaşate de treburile politichiei.

Acest lucru se vede şi se simte şi acum cu reprezentanți ai noului „big brother", cu desele, poate prea desele incidente (minore vor spune unii, nu chiar aşa de multe, vor spune alții, deşi nu iau în calcul ce şi cât se dă publicității) fie pe la Kogălniceanu sau Năvodari-Mamaia-Constanța, fie pe la Turda sau Bucureşti. Să nu uităm nici atitudinea şi nici actul ipocrit de protecție de care s-a bucurat ucigaşul basistului formației Compact-C din urmă cu câțiva ani.

Iar acum, incidentul din Piața Domeni...

Toate acestea, oricum încercăm să le interpretăm, tot acte de respingere şi/sau de sfidare trebuie să recunoaştem că sunt.

Ce voi spune mai departe probabil că pe unii (mulți, puțini câți or fi) îi va deranja acuzându-mă în mod sigur de nostalgii comuniste sau de tendințe de naționalism păgubos. Voi fii astfel ținta ironiilor răutăcioase sau/şi al privirilor ironic-disprețuitoare. Toate acestea nu mă vor opri să spun advărul istoric că atunci, în anii de la jumătate de veac douăzeci, aveam la cârmă nişte semiodocți (e adevărat) dar cu dragoste de neam şi de țară şi care, în simplitatea lor n-au acceptat statura de țară ocupată deşi procentual eram cel puțin a patra contributoare cu fapte şi pierderi materiale şi umane la victoria împotriva forțelor fascist-naziste. În 1959, la doar paisprezece ani de la încheierea războiului, România a avut şi ştiința, şi diplomația dar şi curajul să trimită la casele lor toate trupele sovietice ce tindeau să se permanentizeze pe teritoriul României, aşa cum, de altfel, se întâmplase în toate celelate state din Europa, fie că erau din blocul sovietic, fie că erau din blocul NATO. Ba chiar mai mult, deşi România făcea parte din Tratatul de la Varşovia şi era parte a strategiei de luptă al acestuia, Conducerea statului nostru reuşise să impună ca pe teritoriul românesc să nu acționeze alte trupe decât cele româneşti. Urmare acestei impuneri, Tratatul de la Varşovia făcea pe teritoriul României numai aplicații de Stat Major şi transmisiuni cu participare numai de ofițeri din armatele aliate, funcțiile operative fiind asigurate de trupele armatei române.

Era şi aceasta o formă de asigurare a prestigiului nostru ca popor şi ca stat, dar şi ca o protecție față de orice tendință de heghemonie externă şi parazită cu încălcarea suveranității statale.

Ce m-a făcut să scriu acest eseu este reacția multora din „comentatorii" politici ce sufocă mai toate posturile de radio şi televiziune sau redacțiile publicațiilor, atâtea câte au mai rămas pe piața media. Aşa de pildă, spunea unul din aceşti ce se doresc corifei, că (legat de evenimentul din Piața Domeni) foarte bine că sunt ostaşi americani la noi în țară. Preferabil să-i avem pe aceştia decât pe... alții. Păi tocmai să-i aduc aminte acestui nene obedient am amintit de autoritatea şi patriotismul dovedite de acei conducători semidocți pentru a-i compara cu domnia sa titratul şi mare internaționalist. Vreau să-i spun că poate o fi bine sau chiar foarte bine pentru domnia sa (ale cărui resorturi de profit ca izvor de obediență nu le cunosc) dar nu şi pentru mine (şi în mod sigur, ca mine încă mulți alții). Eu țin mai mult la mândria mea ca român liber şi independent, decât la condiția de aliat şi de protejat de mai marii sau mai micii licurici. Nimeni nu vine să-ți dea ceva pe gratis. Să-ți ia pe gratis sau pe aproape gratis, da, chiar se înghesuie.

Spuneam cu altă ocazie că penele de păun cu care se făleşte preşedintele Klaus Iohanis şi yesmenii lui cu privire la primirea sa de la Casa Albă din Washington sau din cancelariile Franței şi ale Germaniei sunt doar piese de decor. Atât Donald Trump, cât şi cancelariile europene ne vor piață de desfacere şi nu perteneri de producție şi de vânzători pe piețe devenite acum ale altora, ale noastre fiind acaparate încă din primii ani de după decembrie 1989.

Să repet din nou că noi am pierdut tot, absolut tot ar fi ca sunetele unei flaşnete pe care nu le mai ascultă nimeni. Industria am pierdut-o ca pe un morman de fiare vechi, şi acelea topite în cubilori altele decât cele de pe teritoriul țării noastre. Agricultura am pierdut-o prin lichidări de ferme şi fonduri cooperatiste, iar acum prin vânzări inconştiente de pământuri. Pământuri cu valori vegetative între cele mai productive din Europa. Cultura am opierdut-o prin tabloidizare şi îndobitocire, efect al paietelor şi maculaturilor facile. Căutam zilele astea un costum, o uniformă de o anumită factură pentru un coleg. Ocazie cu care am aflat că Opera Română abia dacă mai are patru titluri de repertoriu pentru un an de spectacole, iar opereta stă închisă, aflată într-un proces de retrocedare a terenului de sub ea. Aşa meschin şi bicisnic cum reuşiseră să-l facă, iată că şi acel „sediu nou" se află în pericol de demolare. Vede cineva toate acestea, apără cineva toate acestea?

Cine să fie oare cel sau cei care să aibă bărbăția, diplomația şi curajul să ia atitudine în favoarea culturii, învățământului, al medicinii şi al armatei noastre? Deputatul sau senatorul acela care recunoaşte ca pe o fală că nu a citit nicio carte? Parlamentarii, miniştrii, preşedinții, şefii de partide care au uitat să-şi mai facă un concediu, cât de mic, prin stațiunile noastre, cândva înfloritoare şi căutate de cetățeni din întreg mapamondul ajunse azi paragini tocmai bune de retrocedat sau de cumpărat pe nimic pentru a fi distruse şi nu dezvoltate?!

Cui să te mai adresezi azi cu speranța că vei fi şi asculatat şi sprijinit în interes personal sau colectiv? Spuneți-mi şi vă jur că mă voi adresa imediat, nu pentru jalbe personale, ci ale nației.

Că tot mă tem că la ceas de centenar nu vom mai avea ce sărbători şi se vor adeverii greşelile sau adevărurile naive ale semidocților (sau sfertodocților) de azi care vorbesc de comemorări, încurcând termenii şi semanticile...

LIVIU LEHLIANU

Ministrul Justiţiei nu este bătaia de joc a demonstranţilor manipulaţi din Piaţa Victoriei

De ce Preşedintele Iohannis este mai presus de lege?

Gravitatea faptului este că procurorii din România doresc să conducă statul

N-am mai făcut de mult recurs la Constituția României. Iar că nu am făcut noi acest recurs încă nu ar fi mare lucru şi chiar nicio pagubă. Trist este însă că nu fac acest recurs oameni cu ştaif, oameni cu pretenții de mare importanță şi cu ifose de demnitari, fie că au ajuns acolo prin sufragiu popular, fie că au ajuns prin numire fără a se lua în calcul de cine au fost numiți şi cum. Deşi poate că, de fiecare dată, ar fi trebuit să ne intereseze criteriile prin care au ajuns a fi nominalizate şi chiar învestite fel de fel de specimene în posturi din care, prin ignorarea legilor sau încălcarea cu bună ştiință a acestora, pot aduce mari daune intereselor colective sau personale ale oamenilor sau cutumelor organizărilor statale. Prea ne lăsăm, prin acest neinteres (ca să nu-i spunem pe şleau ceea ce este în fapt, nepăsare, poptrivit concepției că, nu-i aşa, mie nu mi se poate întâmpla...), pradă acelei conjurații mute (conştiente mai rar, ades inconştiente) a mediocrității şi prostiei. Iar când prostului îi pui în mână puterea, acesta devine automat un monstru. Exemplele le avem prea des la îndemână pentru a ne mai jena să facem aceste afirmații aşa încât duritatea lor nu este decât aparentă.

Dar, iată ce scrie la articolul 19 (Titlul II, Capitolul I – Dispoziții comunme) al Constituției României, ediția 2003, citez: „Egalitatea în drepturi – alineatul (1) Cetățenii [României] sunt egali în fața legii şi a autorităților publice, fără privilegii şi fără discriminări. Alineatul (2) [În România] Nimeni nu este mai presus de lege. Alineatul (3) Funcțiile şi demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenie română şi domiciliază în țară [România] ...

Trecând peste aparentele sau realele elipticuri ale textului (am spus-o mereu că textul Constituției a fost făcut pentru oameni normali. Ce-i drept, nimeni nu s-a încumetat până acum să definească ce sau cine este sau poate fi considerat om normal. Aşa încât, până şi această sintagmă, „om normal", intră în categoria textelor eliptice şi lacunare ...), comentariile pe care, în folosul prezentului eseu, le putem face, scot în evidență că, împotriva conținutului clar al textului de la alineatul doi al articolului 16, în România anului 2017 sunt oameni care se consideră mai presus de lege. Iar prin tolerarea comportării lor, se dovedeşte pe față că chiar sunt mai presus de lege.

Spre ştiinţa lui Ludovic Orban. Art. 61 din Constituţie: "Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării"

Deşi este expresia celei mai largi forme a democrației, Parlamentul României este prea des şi, de cele mai multe ori, prea nedrept aruncat în derizoriu. Aruncat în derizoriu de fietecine, votant sau nevotant, din convingeri sau/şi stimulat. Iar lipsa de decizie a acestuia, a Parlamentului, este cauza (nu efectul) celei mai sigure frăgeziri a propriului său prestigiu. (Ba, chiar mai mult, părți ale Parlamentului, precum acea reprezentantă liberală a cărei limbă română suferă grozav de accente mult prea străine de origini româneşti, susțin şi încurajează aceste manifestări de ignorare şi chiar nesocotire a Parlamentului, pură manifestare de masochism politic, numai şi numai din neghioaba impresie că astfel „loveşte" în partidul sau partidele aflate la putere şi că, vezi Doamne, aşa se face opoziția. Când oare vor înțelege tristele figuri ale politicienilor români, (oameni politici nu pot fi numiți niciunul, excepțiile fiind mult prea rare) că opoziţe nu înseamnă neapărat să negi totul din acțiunile adversarului politic, ci acela de a veghea la, şi numai la ieşirea acestuia din programul aprobat, la încălcarea drepturilor omului, la nesocotirea prevederilor Constituției? Ca forum ales prin sufragiu universal, Parlamentul este singurul reprezentant legal al voinței poporului, cel ce într-o democrație care se respectă exprimă şi suprema autoritate.

Dar, ce te faci când un neica-nimeni care, sub acoperirea unei anume patalamale (nu mai contează cum, cu ce mijloace sau prin ce intermedieri obținută) sau cu nu ştim ce „proptea", fără o selecție meritocratică ocupă, de la un moment dat, o oarece demnitate, persiflează şi nesocoteşte Parlamentul (niciodată armonizat în aceşti 28 de ani de democrație originală) nu-şi găseşte mijloacele, chiar coercitive, de apărare a propriei autorități, conferite de altfel de cutume vechi de mii de ani. Răspunsul este simplu şi dovedit: te laşi călcat în picioare de orice nulitate.

În ce ne priveşte, pornind de la exemple concrete şi de ultimă oră putem trage propriile noastre concluzii şi face observații, zicem noi, pertinente care să explice, nu neapărat mizantropic, starea actuală şi situația de fapt. Aşa de pildă, Parlamentul României a instituit în urmă cu doi-trei ani, ca şi de dată mai recentă o proprie comisie care să cerceteze realitatea sau nerealitatea unor fapte care frizează, dacă sunt reale, legalitatea şi morala. Ei bine, au fost şi sunt personaje (importante, cum altfel. Toate numite în funcții la fel de importante, numite am spus, pe nu se ştie, nimeni comunicând, ce merite profesionale sau ... de oportunitate) care în mod sistematic au ignorat şi ignoră citarea lor şi „au dat şi dau cu flit" invitării lor în fața comisiei parlamentare. Sau, dacă s-au prezentat, fie n-au răspuns întrebărilor, fie au persiflat şi întrebările şi comisia în întregul său. Şi, de fiecare dată, nu au existat urmări care măcar să le atenționeze, nici gând să le aducă cu picioarele pe pământ şi să le reaşeze la locurile de drept ce li se cuvin, atât în ierarhiile funcționale, cât şi în cele morale. Să ne amintim de atitudinea doamnei Udrea, din poziția domniei sale de cel mai ce ministru şi din perioada sa de mare Star, chemată în fața comisiei parlamenbtare conduse de Ludovic Orban, actualul lider al liberalilor naționali („Am venit, m-ați văzut, vă mulțumesc pentru flori, ...La revedere. Şi, a plecat). Sau de cohorta „valoroşilor" numiți în funcții, invitați de actuala comisie parlamentară menită să cerceteze prezența sau nu în apartamentul domnului Gabriel Oprea, ministru la acea vreme, în seara zilei de alegeri prezidențiale din 2009.

Nu ne vom ocupa de toți, dar atitudinea obraznică, impertinentă şi sfidătoare a doamnei Codruța Kövesi este de neconceput, cum spuneam, într-o democrație consolidată şi care se respectă.

Pe cine reprezintă doamna procuror DNA Kövesi? Oare este plătită de americani? Sau de contribuabilii români?

În fond, doamna Kövesi, ca cetățean, este egală tuturor sau oricărui cetățean al acestei țări, cu numele de România. Cu aceleaşi drepturi şi cu aceleaşi obligații ca toți ceilalți. Pentru că aşa ne spune, cu claritate (de această dată), textul articolului 16 din Constituția României. Ca profesie şi ca funcție doamna Kövesi este procuror (cu patalama ce-i atestă şi dobândirea profesiei, şi gradul de apreciere în dobândirea acesteia, în cazul de față, mediocru) şi numită în funcția de demnitate (Procuror General în perioada incriminată din 2009 şi apoi, şef al Departamentului Anticorupție din cadrul Ministerului Public) prin recomandări şi nu prin concurs care să ateste şi meritele. Şi tocmai asta confirmă cele spuse la începutul acestor rânduri: „să te ferească Dumnezeu de mediocrul (vedeți şi luați notă că nu am spus prostul) căruia i s-a pus în mână puterea.

De patru ori până acum doamna Kövesi a fost invitată de comisia parlamentară şi tot de atâtea ori a refuzat domnia sa prezența (vedeți domniile dumneavoastră? Înălțimea funcției dumisale nu-i permite să dea față cu cei care, realmente moral şi legal, reprezintă puterea democrației). Cică domnia sa cunoaşte atribuțiile comisiei şi nu are ce răspunde la niciuna din competențele acesteia. Şi acest răspuns este dat de un profesionist al citărilor şi al anchetelor. Mă întreb ce mi s-ar întâmpla mie, ca să nu iau pe altcineva ca exemplu, dacă domnia sa m-ar cita (invita) pentru o anchetă într-un caz cu care n-am avut şi nu am nici în clin nici în mânecă şi aşi declina prezentarea tocmai pe acest motiv transmițându-i doamnei Kövesi că nu are rost să dau curs invitației (citației) pentru că eu cunosc atribuțiile procuraturii şi nu am răspuns pentru niciuna din competențele ei şi pentru că, apreciez eu, nu am legătură cu cazul? Nu cumva în ora imediat următoare aşi fi ridicat cu brutalitate de pe stradă şi dus încătuşat în fața procuroarei Kövesi ? Procuroare numită, aşa cum spuneam mai sus prin nu se ştie ce criterii, dar în niciun caz prin concurs sau evaluare de competențe. (Vorba lui Caragiale, „curat neconstituțional, dar umflă-l!"). Dar să vă mai spun ceva, ceva ce poate ați uitat, pentru că eu am mai spus asta. În Uniunea Sovietică poststalinistă (nu am cunoştință să se fi întâmplat asta şi în vremea stalinistă), procurorul general al URSS şi al fiecărei republici unionale, era ales prin sufragiu universal dintre mai mulți procurori ce-şi depuneau candidatura. În plus, data la care era ales procurorul general era zi națională pe întreaga perioadă a funcționării sale, până la viitoarea alegere. Fără comentarii, nu-i aşa?

Revenind, trebuie să spun că Parlamentul, fiind un forum democratic, nu poate (şi e bine aşa) pentru că nu trebuie să acționeze cu cătuşe. În schimb, cetățeanul Laura-Codruța Kövesi, ca egal în drepturi, dar şi în obligații, cu toți cetățenii țării, are îndatorirea (ca să nu-i spun pe şleau, obligația) să dea curs invitației la audieri sau discuții (spuneți-i cum vreți) făcută de comisia parlamentară, comisie care, ea însăți, nu poate acuza, nu poate pune sub acuzație ci, cel mult, poate sesiza organele abilitate de lege.. Dar, mi-am lămurit, ceea ce ştiam de multă vreme, nu-i poți cere unui om ce nu are şi anume, în cazul de față, bunul simț şi onoarea.

Numai că nu este numai asta. Mai este şi faptul că funcțiile primite arată că au fost date pe alte criterii decât cele meritocratice. Acest fapt îl dovedeşte cu prisosință însăşi atitudinea doamnei Kövesi, aroganța şi exarcerbarea propriei puteri conferite de funcție, aroganță periculoasă şi abuz de încredere ce se înscriu integral în conjurația mediocrității şi a prostiei.

Iar când cei ce au şi chemarea, şi datoria, şi competența de a-i impune doamnei Kövesi respectarea uzanțelor (mă refer aici şi în acest caz la Procurorul General, la Ministrul Justiției, la Preşedintele României – potrivit legii însăilată de doamna Macovei în slugărnicirea preşedintelui Băsescu şi aprobată prin asumarea răspunderi de către Guvernul Boc al nu ştiu câtelea) tac ca mortu-n păpuşoi, te face să-ți pui alte întrebări. De pildă, îți vine să te întrebi dacă toți aceşti bărbați se poartă cu politețea moral cuvenită unei femei sau se poartă cu teama unui vinovat ce se ştie aflat în plasa doamnei şefe de la Departamentul Național Anticorupție care, în orice moment, le poate pune melodia zornăitului de cătuşe.

Iar ca o ultimă întrebare, pentru a nu lungi vorba, ce are de ascuns doamna Kövesi prin ocolirea sau chiar refuzul de a răspunde cu Da sau Nu la întrebarea aceea simplă şi cât se poate de clară, dacă a fost sau nu a fost în apartamentul domnului Gabriel Oprea (nu singură, fireşte, ci într-un grup mai larg şi eterogen de oameni cu funcții şi interese) în seara zilei de alegeri prezidențiale din 2009?

Ocolind sau refuzând răspunsul, pe logica cea mai simplă, domnia sa dovedeşte că Da, a fost şi asta înseamnă o încălcare de cutumă, iar acest fapt cu conotații juridice ar impune o demisie (nu de onoare) sau o demitere.

Vedeți dumneavoastră, stimații noştri cititori, asemenea valențe etice la doamna Kövesi ? Aveți dumneavoastră senzația că cei trei nominalizați mai sus au bărbăția să o demită?

Dar dacă nu o au, de ce nu o au? Cu ce se ştiu a fi la mâna zornăitoare de cătuşe a măriei sale monstruoasa şi sadica doamnă Laura-Codruța Kövesi ?

ALLA VOLCOVA

"Copilul bătrân", dar totuşi tânăr al Argeşului

Manifestări grandioase la Bascov la împlinirea a 596 ani de atestare documentară

Lecţia de istorie a evenimentului

De numele primarului Gheorghe Stancu se leagă sărbătorirea Zilelor Comunei Bascov, eveniment important în tradiția locuitorilor, iubită şi apreciată de cei peste 12 mii de locuitori ai urbei.

De aceea, nu putem trece cu vederea un fapt important în viața localității reprezentat de cei 27 de ani de când Primarul Gheorghe Stancu conduce "blând, inteligent şi înțelept", dar cu mână forte, destinele comunei Bascov.

Pentru a fi înțeles de cititori, având în vedere că unii dintre ei, au uitat esențialul existenței localității, facem câteva precizări foarte importante privind comuna Bascov şi cele şapte sate componente.

Credem că este necesar să amintim de la început faptul că din 1990 până în 1996 Gheorghe Stancu a fost ales ca viceprimar. Apoi, începând cu mandatul din alegerile anului 1996 şi până în 2017 a devenit primar ales de fiecare dată cu procente între 65% şi chiar 90%, fiind iubit şi apreciat de cetățeni datorită calităților sale de manager în administrația publică.

Cu privire la vechimea "milenară" a localității Bascov care nu este doar de 596 de ani, facem trimitere la cartea "Piteşti - o istorie în date" a arheologului Ovidiu E. Moț din anul 2008, care la pagina 5, precizează vechimea Piteştiului şi implicit a Bascovului care până în 1968 a fost o suburbie a Municipiului Piteşti. Acest istoric şi arheolog, prin documentele studiate, apreciază vechimea Piteştiului şi implicit a comunei Bascov la cca. un milion de ani. Să vă cruciți nu? Când aflați asemenea informație. Şi sigur, este adevărat pentru că acest lucru este dovedit arheologic de "resturile fosile" găsite sub albia minoră a Argeşului, până la o adâncime de 20 de metri sub albia actuală a râului. Şi următoarele descoperiri găsite începând cu anul 5500 înainte de Hristos, precum unelte de piatră şlefuită, sunt doar câteva elemente prin care putem să dovedim tuturor popoarelor din Europa şi din lume că noi, aici, românii argeşeni suntem pe aceste meleaguri de sute de mii de ani şi nu de 1000 de ani cum încearcă "unii" să spună.

Am considerat necesar să fac această precizare istorică la acest ceas "de istorie milenară a comunei Bascov". Această precizare trebuie să rămână în memoria cetățenilor comunei "din faşă, până la barbă-albă", inclusiv în memoria conducerii primăriei, a Consiliului Local, care trebuie să înțeleagă că acest eveniment prilejuit de sărbătorirea comunei Bascov are adânci semnificații în Istoria Argeşului şi chiar a umanității.

Tot referitor la sărbătorirea zilelor comunei este necesar să facem precizarea istorică că actuala comună Bascov a luat ființă în anul 1969 prin trecerea comunei suburbane Bascov, aflată în subordinea Municipiului Piteşti şi unirea cu fosta comună Valea Ursului. De atunci au trecut 48 de ani din care 27 de ani Gheorghe Stancu contribuie esențial la dezvoltarea şi modernizarea localității.

Prima sărbătorire a localității Bascov a avut loc la data de 27 iunie 1971, zi de Sfântă Duminică în organizarea "societății culturale Liviu Rebleanu" care dovedeşte faptul că "fiii satului" din comună, indiferent pe unde locuiau, au venit la Bascov, sărbătorindu-şi tradiția şi sărbătorindu-şi înaintaşii, ceea ce Primarul Gheorghe Stancu face cu devotament şi insistență. Sigur că pe vremea aceea nu exista moderna Casă de Cultură din centrul satului Bascov, ci doar Căminul Cultural. Deşi au trecut 48 de ani, credem că este necesar ca acest eveniment istoric să fie memorat şi să constituie un prilej de aducere amintede către conducerea Primăriei şi a Consiliului Local. De aceea credem că în fiecare an ar fi necesară organizarea unei şedințe a Consiliului Local prin care să se omagieze evenimentul vechimii comunei, pentru ca şi şcoala din Bascov, cu elevii săi, să nu-şi uite trecutul îndepărtat.

Sigur, am putea vorbi, cum de altfel se întâmplă în prezent, de lucruri foarte recente. De importantele realizări din ultimii 27 de ani, al cărui ctitor este Primarul Gheorghe Stancu, sprijinit de Consiliile Locale din această perioadă. Aş dori doar înainte de a trece în revistă câteva "schimbări la față" ale localității în perioada de după 1990, să preiau din Monografia Comunei, probabil în prezent uitată, o manifestare, poate cea mai importantă din istoria unei localități, nominalizată cu titlul: "Bătrânii satului". Această festivitate prin care Primăria şi Societatea Culturală Liviu Rebleanu au avut-o ca inițiativă în data de duminică, 19 decembrie 1971, cu două zile înainte de marea sărbătoare românească "Ignatul la Argeşeni". De aceea, în ultimii ani, la Valea Ursului se desfăşoară, în organizarea Asociației Profesionale de Turism Argeş şi conducerea Primăriei, aproape trei ani consecutiv, "Ignatul la Argeşeni".

Sigur este faptul că Primăria şi Consiliul Local şi-au amintit de această festivitate, în consecință, la fiecare sărbătoare a comunei pe care Primăria şi Consiliul Local, în cadrul festivităților de sărbătorire a comunei, aflată în prezent la cea de-a 11-a ediție, de fiecare dată bătrânii sunt sărbătoriți prin cuplurile care au avut tăria să reziste în căznicie timp de peste 50 de ani, aşa cum au fost dintotdeauna la români şi să fie premiate cu sume chiar consistente de bani de către Primărie şi Consiliul Local. Şi în acest an, cu o zi înainte de desfăşurarea propriu-zisă a festivității zilelor comunei, acum în luxoasa şi moderna Casă de Cultură "Adriana Trandafir" condusă acum de "inimoasa Lorena" şi nu în fostul Cămin Cultural (care ar trebui totuşi să devină Muzeul Satului de care localitatea are nevoie), s-a desfăşurat în prezența Preşedintelui Consiliului Județean dr. Manu şi a omului de ştiință, senatorul Valeca care este şi preşedintele stângii argeşene, premierea cuplurilor care au împlinit 50 de ani, şi peste, de căsătorie. Poate că ar fi necesar, ca în mod excepțional, să fie premiate chiar cupluri care au împlinit 70 de ani de căsătorie, ceea ce ar dovedi fără niciun fel de dubiu "trăinicia familiei româneşti tradiționale" şi lupta ei împotriva mizeriei occidentale, reprezentată de homosexualitate, de căsătoria dintre doi bărbați sau două femei, care reprezintă un grav atentat la moralitatea speciei umane şi un atentat la ortodoxia religiei națiunii române.

Ca şi atunci, în 19 decembrie 1971, ca un făcut, şi de această dată, bătrânii, în afară de plicul cu bani oferit de Primarul Stancu, alături de cei doi invitați ai conducerii județului, au oferit distinşilor "bătrâni, dar totuşi tineri" şi câte un buchet de flori.

Pe scena Casei de Cultură a urmat un eveniment important, de mare amploare, organizat de Primarul Stancu, reprezentat de invitarea tuturor cadrelor didactice care au primit din partea conducerii Primăriei şi a Consiliului Local o diplomă de excelență tuturor de la învățător la profesor, de la bibliotecar până la director, ca semn al recunoştinței pentru munca desfăşurată privind sprijinirea elevilor în practicarea unor sporturi, ajunse la Bascov la cel mai înalt nivel. Amintim în acest fel că într-o comună există campioni naționali la canotaj, la karate sau în ultimii doi ani, casa de cultură a devenit datorită sprijinului din partea primăriei să aibă Ansamblul "Doina Bascovului", Orchestra "Doina Bascovului" sau Corul Bărbătesc cu aceeaşi denumire.

A doua zi, pe marea scenă, pe locul desfăşurării zilelor comunei, între orele 13:00 şi 24:00 a avut loc un bogat program artistic la care şi-au adus contribuția membrii ansamblurilor de la Casa de Cultură Bascov precum şi Ansamblul Doina Argeşului patronat de CJ Argeş.

La manifestarea grandioasă, deschisă de Primarul Gheorghe Stancu, pe scenă au urcat membrii Consiliului Local, invitați importanți precum: Prefectul Dragnea, reprezentant al Guvernului, Preşedintele CJ Dan Manu, reprezentantul partidului de guvernământ din Parlamentul României care au câştigat alegerile din 2016 cu un scor important. Apoi pe scenă au apărut, la invitația primarului, colegii săi, primari din multe localități, printre care amintim: Primarul de la Bogați - prof. univ. Gîrleanu Ion, apoi Primarul Comunei Albota în calitatea sa de Preşedinte al Asociației Comunelor Argeşene şi, de ce nu, trebuie amintit şi primarul Comunei Miceşti, care este ales de 27 de ani cu un scor amețitor de aproape 80%.

Sigur că despre această sărbătoare grandioasă la care au participat câteva mii de bascoveni şi nu numai se poate vorbi mult, iar ecourile sale vor dăinui până la viitoarea aniversare.

Sărbătoarea s-a încheiat cu o tombolă şi focuri de artificii.

De aceea, am considerat necesar ca în acest număr să prezentăm mai mult "istoria uitată" de unii cetățeni mai tineri şi am prezentat mai puțin aspectele legate de modul desfăşurării propriu-zise a Zilelor Comunei Bascov.

Aşadar, în numele Ziarului "Reflector argeşean", urăm: Primarului Gheorghe Stancu, membrilor Consiliului Local, tuturor angajaților Primăriei, viceprimarului nou ales, tânărul şi impunătorul Nedelea, ca de altfel întregului personal al Primăriei Bascov, care muncesc neobosiți pentru ca localitatea respectivă să se dezvolte rapid prin programele întocmite judicios la indicațiile pertinente ale Primarului Gheorghe Strancu şi a celor 2-3 fete care lucrează la compartimentul investiții care sunt "nevăzute şi necunoscute" (dar care ele fac ca Bascovul să fie împins înainte), să depună eforturi susținute până la viitoarele zile ale localității încât în cursul acestui an proiectul construcției Creşei de Zi, în valoare de peste 2 milioane de lei să prindă contur.

De asemenea, "La multi ani!" pentru cei aproape un milion de ani de existență arheologică şi, de ce nu, "La multi ani!" pentru cei 596 ani de atestare documentară.

DUMITRU BOȚILĂ

COMUNEI BASCOV
ZENIT CONCERT

CITATE CELEBRE

* * *

"Prietenia înseamnă să fii alături de prieteni nu doar când au dreptate, ci şi atunci când greşesc" - Andre Malraux

* * *

"Le sunt recunoscător celor care m-au refuzat în viaţă. Datorită lor am reuşit pe cont propriu" - Albert Einstein

* * *

Poartă-te frumos cu oamenii întâlniţi în ascensiunea ta, pentru că s-ar putea să-i întâlneşti din nou pe drumul care-l vei parcurge înapoi!

* * *

„Naivitatea e slăbiciunea omului matur, dar puterea copilului."— Charles Lamb

* * *

„Timpul linişteşte şi lămureşte. Nicio stare sufletească nu poate rămâne neschimbată de-a lungul timpului."— Thomas Mann

* * *

„Nu spune puţin în vorbe multe, ci mult în vorbe puţine." — Pitagora

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

Maria eşti ca un nor!
- Alb şi pufos?
- Nu, dar atunci când pleci, mi se luminează faţa!

☺ ☺ ☺

- Ce să vă aduc la desert, domnule?
- O cafea.... Vezi să pui în ea nouă linguriţe de zahăr!
- Nu aş putea pune zece, ca să fie socoteala rotundă? zice ironic chelnerul.
- Nu, las-o aşa, cu nouă linguriţe. Îmi place să fie puţin amară!

☺ ☺ ☺

Comis-voiajorul întrebă stăpâna casei:
- Nu vă interesează un sac de dormit ieftin?
- Nu, mulţumesc. Sunt căsătorită de mulţi ani cu unul!

☺ ☺ ☺

Un poliţist la magazin:
- Bună ziua, televizoare color aveţi?
- Bineînţeles.
- Daţi-mi şi mie unul verde.

☺ ☺ ☺

Pentru a-i arăta unei femei că este întotdeauna tânară, niciodată nu-i ceda locul în autobuz.

☺ ☺ ☺

- Azi-noapte am pus coarne la trei bărbaţi.
- Cum aşa?
- M-am culcat cu nevastă-mea.

☺ ☺ ☺

După o lună de la căsătorie, prietenul îl întreabă pe fostul mire:
- Văd că eşti îngândurat? La ce te gândeşti?
- Mă întreb de ce toate jocurile de noroc sunt interzise, numai căsătoriile nu?

☺ ☺ ☺

Într-un hotel din Paris, pe o noptieră se afla o biblie deschisă. Lui Bulă îi sare în ochi un pasaj subliniat:

"A face dragoste cu soţia duminica este un păcat la fel de mare ca acela de a face dragoste cu soţia celui mai bun prieten"

Alături, pe marginea paginii, cineva a scris: "Încercat ambele. Mare diferenţa!"

☺ ☺ ☺

- Soţul meu e atât de religios, încât îşi iubeşte duşmanii!
- Nu mai spune... Şi cine-s duşmanii săi?
- Ţuică de prune şi curvele.

☺ ☺ ☺

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Reţinuţi după ce ar fi sustras un autoturism

Poliţiştii Serviciului Investigaţii Criminale Argeş au identificat pe R.L., de 20 de ani şi pe N.G., de 19 ani, ambii din Piteşti, bănuiţi de săvârşirea infracţiunilor de furt calificat, conducerea unui autovehicul neînmatriculat şi conducerea unui autovehicul fără permis de conducere.

Din cercetări, poliţiştii au stabilit că în noaptea de 11 spre 12 august a.c., cei doi ar fi sustras un autoturism neînmatriculat de pe raza municipiului Piteşti, pe care ar fi montat plăcuţe cu numere de înmatriculare sustrase de pe un alt autoturism, şi ulterior l-ar fi condus fără a poseda permis de conducere.

Cei doi au fost reţinuţi pe bază de ordonanţă pentru 24 de ore urmând să fie prezentaţi Parchetului de pe lângă Judecătoria Piteşti, cu propunere de punere în mişcare a acţiunii penale şi arestare preventivă.

Reţinut după ce ar fi părăsit locul accidentului

Poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş l-au identificat pe T.I., de 27 de ani, din comuna Bujoreni, judeţul Vâlcea, bănuit de săvârşirea infracţiunilor de ucidere din culpă şi părăsirea locului accidentului.

Din cercetări, poliţiştii au stabilit că, în data de 27 august a.c., în timp ce conducea un autoturism pe D.J. 703, pe raza comunei Cuca, din direcţia Stănicei către DN7, cel în cauză ar fi acroşat o femeie de 87 de ani, din localitate.

În urma accidentului, victima a fost transportată la Spitalul Judeţean Argeş unde ulterior a decedat.

După producerea evenimentului rutier tânărul ar fi părăsit locul producerii accidentului fără încuviinţarea organelor de poliţie.

În data de 28 august a.c., conducătorul auto a fost reţinut pe bază de ordonanţă pentru 24 de ore, urmând să fie prezentat Parchetului de pe lângă Judecătoria Piteşti, cu propuneri legale.

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri din Argeş

În ultimele ore, poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi cei ai structurilor municipale şi orăşeneşti de poliţie rutieră au continuat acţiunile pentru prevenirea evenimentelor rutiere, precum şi pentru conştientizarea conducătorilor auto cu privire la riscurile la care se expun şi îi expun pe ceilalţi participanţi la trafic prin nerespectarea regulilor de circulaţie.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 112 sancţiuni contravenţionale în valoare totală de 28.830 de lei, au fost reţinute în vederea suspendării dreptului de circulaţie 13 permise de conducere şi au fost retrase 4 certificate de înmatriculare.

Rubrica de sănătate

3 simptome ale infarctului miocardic

Simptomul dominant al infarctului miocardic este durerea toracică. Există însă cazuri în care infarctul miocardic se manifestă cu alte simptome, mai puţin cunoscute de publicul larg, ce ar trebui să atragă atenţia asupra unui posibil infarct miocardic.

Durerea toracică

Este tipică într-un infarct miocardic este localizată în spatele sternului, în mijlocul cutiei toracice. Are intensitate maximă încă de la debut, este violentă, iar pacientul este foarte anxios. În anumite situaţii, durerea toracică dintr-un infarct miocardic poate fi mai puţin intensă şi dramatică, iar pacientul ne prezenta numai o senzaţie de presiune sau de arsură la nivelul toracelui care poate constitui un semnal privind infarctul miocardic.

Oboseală excesivă

Majoritatea femeilor active, din cauza multiplelor responsabilităţi şi activităţi pe care le au, pot acuza, din când în când, o senzaţie de oboseală accentuată, care poate fi normală. Totuşi, dacă această senzaţie de oboseală a debutat sau s-a accentuat de puţin timp, ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru un posibil infarct de miocard.

Respiraţie îngreunată

Odată cu înaintarea în vârstă, sedentarismul şi creşterea greutăţii corporale pot determina oboseală precoce şi respiraţie îngreunată în timpul unui efort fizic.

BĂTĂLIA DE LA TURTUCAIA ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE PE CARE ROMÂNIA TREBUIE SĂ LE TRAGĂ, ÎN CONDIŢIILE UNEI CONFLAGRAŢII

Orice cetăţean trebuie să înţeleagă faptul că România, datorită poziţiei sale geografice, va fi "teatrul" unei puternice conflagraţii care va determina izbucnirea celui de-al 3-lea război mondial. Dacă în primul război mondial balcanii, prin Serbia au reprezentat "butoiul de pulbere", iar în cel de-al doilea război mondial "butoiul de pulbere" a fost reprezentat de Polonia, cel de-al treilea război se va desfăşura pe teritoriul României. Motivul? Este reperezentat de faptul că americanii au instalat foarte repede prima instalaţie la Deveselu pe care puternica armată rusească o consideră un obiectiv care trebuie distrus rapid. Începând cu anul 1990, România, la îndemnul NATO şi al marilor puteri Europene, şi-a distrus treptat întreaga capacitate de apărare, reprezentată de armata română care dispunea la începutul acestui an de cca. 5000 de tancuri blindate şi peste 10.000 piese de artilerie puternică care putea face faţă, datorită reliefului, împotriva chiar a unor mari puteri militare. Drept urmare, în prezent, România nu mai are aproape niciun fel de industrie de apărare, datorită faptului că ni s-a impus să cumpărăm tot de la marile puteri. Marile întreprinderi militare sau militarizate din unele centre industriale, au fost privatizate unor puteri străine şi implicit, au fost distruse până în temelii fabricile constructoare de tancuri, piese de artilerie, fabricile de muniţie, şi alte obiective necesare funcţionării puterii militare. În prezent, armata română nu mai reprezintă interesele strategice ale statului român, iar ultimile elemente prezentate pe scena politică internă şi internaţională sunt destul de concludenteşi chiar doveditoare că ţara noastră se află în pragul unor "separări teritoriale" în trei provincii, aşa cum nu întâmplător, un deputat din Parlamentul României le-a descris ca un scenariu. Mai mult decât atât, ceea ce se întâmplă în prezent în Transilvania privind secesiunea maghiară, pune foarte multe semne de întrebare, cu privire la existenţa suveranităţii ţării. Mai mult decât atât, evenimentele din cursul anului 2015 iniţiate de Germania, sprijinită de Franţa şi SUA, prin care României i s-a impus un preşedinte de etnie germană culminând cu instalarea în luna decembrie a unui guvern impus de Bruxelles din rândul unor salariaţi de origine română care lucrau la Bruxelles, dovedeşte indubitabil intenţia UE de dezmembrare a statului român. Dispreţul pe care actualul preşedinte Iohannis îl are faţă de poporul în fruntea căruia a ajuns preşedinte, este dovedit de desele luări de poziţie antiromâneşti, dar şi de faptul că familia sa se află în întregime nu în România, ci din 1990 în Germania. Aşa cum spuneam într-un comentariu, pe domnul preşedinte Iohannis îl opreşte în România doar "sexul" făcut cu "doamna mea". Despre ţară în niciun caz domnia sa nu manifestă nici respect, nici înţelegere. Un lucru care trebuie să dea de gândit este reprezentat de concediile frecvente nu într-o zonă a României, ci în America, unde se pare că domnul preşedinte are o proprietate mascată care se zice că este proprietatea unui prieten apropiat. În ultimii 25 de ani, România a fost lovită în fibra ei naţională, reprezentată de cele două instituţii fundamentale ale oricărui stat: religia şi armata. Ultima lovitură dată statului a fost reprezentată de fostul preşedinte Traian Băsescu, care din prostie şi din obedienţă faţă de marile puteri, cu un an înainte de terminarea mandatului a decapitat conducerea militară a armatei prin trecerea la pensie a cca. 40 de generali bine pregătiţi, a căror lipsă va fi simţită în cadrul politicii de apărare. Chiar în cadrul Academiei Militare, problemele militare de apărare privind tactica şi strategia viitoare, aproape lipsesc cu desăvârşire, iar viitorii comandanţi militari învaţă doar strategia pe care armata română trebuie să devină în cadrul alianţei NATO o armată de cruciaţi în slujba marilor puteri. Fără nicio discuţie, cea mai mare trădare a făcut-o Guvernul Adrian Năstase prin modificarea Constituţiei în anul 2003, când a modificat prin fraudă art.135 care priveşte economia şi finanţele. Dar despre această crimă pe care Guvernul Năstase a făcut-o poporului român, vom discuta într-un capitol aparte. Acum a venit timpul când oameni politici care se mai consideră români, împreună cu comandanţii militari de toate treptele, să-şi unească ideile şi forţele pentru ca armata română să slujească poporul şi teritoriul românesc şi nu dorinţa de cotropire a marilor puteri. Datorită acestui lucru, am considerat necesar să prezentăm publicului o scurtă lecţie de istorie privind "Bătălia de la Turtucaia" şi dezastrul armatei romane, ca urmare a lipsei de înţelegere a pericolelor neglijate de conducerea armatei şi de clasa politică conducătoare.

PROF. COL. (R) D. BOŢILĂ

Preliminarii

Bătălia de la Turtucaia a fost o bătălie din cursul primului război mondial între trupe române şi trupe bulgare şi germane. S-a desfăşurat între 1 şi 6 septembrie 1916 şi s-a încheiat cu înfrângerea trupelor române, care apărau capul de pod Turtucaia. La 14-27 august 1916, România declara război Austro-Ungariei. A doua zi, la 28 august 1916, ca ripostă, Germania şi Turcia declarau războiRomâniei. Aliata Germaniei, Bulgaria, declara de asemenea războiRomâniei la 1 septembrie 1916, moment în care armata bulgară, pregătită din timp, se punea în mişcare împotriva Turtucaiei, cel mai vestic punct al teritoriului românesc de la sud de Dunăre. Turtucaia, oraş situat în faţa Olteniţei, pe celălalt mal al Dunării, era considerat ca bază de plecare excelentă în caz de atac românesc împotriva Bulgariei, eventualitate în care, între Olteniţa şi Turtucaia ar fi trebuit să fie construit un pod de pontoane. Cum însă, campania română prevedea ofensivă pe frontul de nord (în Transilvania, împotriva Austro-Ungariei) şi defensivă pe frontul de sud (faţă de Bulgaria), podul de vase nu a mai fost construit. Pe uscat, Turtucaia se lega înspre est de Silistra printr-un drum de circa 60 de km, punct spre care garnizoana acestui cap de pod ar fi trebuit să se retragă, aşa cum prevedeau instrucţiunile marelui stat-major, în cazul unui atac bulgar puternic. În concluzie, principala grijă a comandamentului garnizoanei Turtucaiei ar fi trebuit să fie menţinerea legăturii cu trupele aflate la Silistra.

Câmpul de luptă

Capul de pod Turtucaia era organizat pe trei linii de rezistenţă. Cea mai înaintată, întinzându-se până la linia pichetelor de frontieră, cu rol de supraveghere şi recunoaştere şi deservită de trupe de tăria unor plutoane sau companii era numită şi „prima linie de rezistenţă". Era la rândul ei formată din trei serii de lucrări: linia posturilor mici, linia gărzilor mari şi linia avanposturilor înzestrate. Rolul ei era de a întârzia un eventual atac inamic, trupele având misiunea de a se retrage, rezistând pe aliniamente succesive. „A doua linie de apărare", supranumită „linia principală de rezistenţă", „linia I-a de rezistenţă" şi „linia centrelor", era situată la şapte-opt km de oraş şi avea formă aproximativ semicirculară, fiind dispusă în jurul Turtucaiei, cu capetele sprjinindu-se pe Dunăre. Era alcătuită din 15 centre de rezistenţă (numerotate de la vest la est) aflate la 1-3 km unul de altul şi construite sub forma unor redute de pământ prevăzute cu şanţuri, reţele de sârmă ghimpată şi adăposturi subterane pentru trupe.

Armamentul centrelor era constituit din mitraliere şi tunuri cu tragere foarte scurtă (2.000-2.500 m), de calibrul 53 mm (în număr de 41) şi 37 mm (14) şi tunuri destinate susţinerii luptei infanteriei. La 100-300 m înapoia liniei centrelor erau săpate şanţuri de trăgători, unde trupele se puteau retrage şi rezista până la sosirea întăririlor. „A treia linie de apărare", numită şi „linia a II-a de rezistenţă", aflată la circa trei kilometri de oraş, era mult mai slabă decât a doua linie de apărare, fiind constituită din şanţuri pentru trăgători, şanţuri care însă pe alocuri lipseau, malurile lor surpându-se din cauza neîntreţinerii lor.

Atacatorii

Forţele care au atacat Turtucaia erau reprezentate de aripa stângă a Armatei a III-a bulgare, formată din Divizia a IV-a Preslav-18 batalioane, Brigada I-a a Diviziei 1 Sofia - 8 batalioane - şi detaşamentul mixt al maiorului von Hammerstein (de puterea unei brigăzi) format din trei batalioane bulgare şi unul german. La acestea se mai adăugau cinci escadroane de cavalerie, trei companii de mitraliere şi cinci companii de genişti. Artileria de care dispuneau forţele bulgaro-germane era însă foarte puternică: 128 de guri de foc, din care şapte tunuri cu calibrul de 75 mm, cu tragere rapidă, şi 56 de piese mobile de artilerie grea, din care opt tunuri lungi de 150 mm, 24 de tunuri lungi de 120 mm şi 24 de obuziere de 120 mm. Calitativ, trupele bulgare din jurul localităţii Turtucaia aparţineau celor mai bune divizii active.

Apărătorii

Trupele ce apărau Turtucaia erau formate din Divizia a 17-a - 15 batalioane, la care s-au adăugat pe parcursul bătăliei Divizia a 15-a - 16 batalioane. Pe Dunăre, Turtucaia mai era apărată de Divizia de Dunăre a flotei, compusă din patru monitoare cuirasate şi opt vedete, cu 32 de guri de foc şi comandată de contraamiralul Negrescu. Artileria capului de podTurtucaia era formată din 110 guri de foc împărţite astfel: 28 fixe (24 grele şi 4 uşoare), 59 semimobile - înhămate cu boi (31 grele şi 28 uşoare) şi 23 mobile - înhămate cu cai (15 grele şi 8 uşoare). La acestea trebuie

(continuare în pagina 16)

(urmare din pagina 15)

scăzute cele 17 guri de foc care nu au funcţionat din lipsă de muniţii sau din cauză că nu erau instalate în poziţii şi adăugate cele 55 de tunuri mici de 37 mm şi 53 mm, montate în turele sau pe afete pe linia centrelor. Slăbiciunea artileriei româneşti era cauzată de lipsa tunurilor cu tragere rapidă (doar 40 din total), precum şi de răspândirea acesteia pe un front de peste 30 de kilometri. Calitativ, trupele române din garnizoana Turtucaia aparţineau unor divizii nou înfiinţate. În Divizia a 17-a intra un singur regiment activ, restul fiind format din rezervişti.

Desfăşurarea bătăliei

La 31 august 1916, noaptea, bulgarii au atacat pichetele române de pe frontieră, trupele române de pază retrăgându-se pe linia pichetelor mici. Operaţiile propriuzise împotriva Turtucaiei au început în noaptea de 1 spre 2 septembrie, printr-un atac concentric. Dinspre vest, din direcţia Rusciuk (Ruse) a venit coloana mixtă Hammerstein, care a atacat spre Satu Vechi, în special centrul 3. Din sud, a înaintat Divizia 4 Preslav, atacând sectorul Daidîr cu centrele 6-9. Dinspre sud-est, a atacat Brigada I-a din Divizia 1 Sofia spre centrele 11-12 din sectorul Antimova. Necunoscând valoarea trupelor atacatoare, posturile române s-au retras pe linia gărzilor mari, la 2-3 km înaintea liniei centrelor - principala linie de rezistenţă. În zorii zilei de 2 septembrie coloanele germano-bulgare au reînceput înaintarea, forţând trupele române să se retragă pe linia a 2-a, linia centrelor, excepţie făcând cele din sectorul Satu Vechi care au rezistat pe linia gărzilor mari până după amiaza, ajutate şi de artileria de pe malul stâng al Dunării şi de pe monitoare. Noaptea de 2-3 septembrie s-a scurs fără a fi înregistrate atacuri din partea inamicului. La 3 septembrie, operaţiunile s-au concentrat asupra sectorului de vest. Artileria inamică instalată la vest de Turcşmil şi pe dealurile de la Senova-Siahlar au executat un bombardament violent asupra poziţiilor române de la Satu Vechi, însă cu rezultate slabe. Începând cu ora 10.30 şi până seara târziu, infanteria germano-bulgară a întreprins atacuri violente, oprite însă la reţelele de sârmă ghimpată, cu mari pierderi pentru atacatori. Pierderile românilor au fost neînsemnate. Din nenorocire însă, comandantul sectorului, colonelul Nicolicescu, crezând că inamicul străpunsese liniile româneşti, s-a panicat şi a ordonat spre seară evacuarea poziţiei şi retragerea pe linia centrelor, ceea ce a avut drept consecinţe demoralizarea trupelor şi pierderea unui avantaj tactic, ieşindul de aici constituind un pericol pentru trupele care atacau sectorul vecin, apărat de centrele 6-9. La celelalte sectoare ale apărării Turtucaiei nu au avut loc atacuri în această zi. Luni, 4 septembrie, ziua a fost de asemenea liniştită, trecând fără ca trupele germano-bulgare să fi derulat vreun atac împotriva Turtucaiei. Ele îşi ocupau poziţiile pentru atacul decisiv împotriva liniei fortificate a centrelor. În sectorul Satu Vechi, trupele române, la iniţiativa comandanţilor de companii, au reocupat poziţiile părăsite ca urmare a ordinului neinspirat al comandantului de sector, dar spre seară ordinul a fost repetat, astfel că poziţiile respective au fost din nou părăsite, apărătorii retrăgându-se pe linia centrelor. Până la acest moment, deşi cetatea fusese investită, situaţia nu era foarte gravă, iar numărul pierderilor româneşti se ridicau la circa 200 de oameni. Ziua de 5 septembrie a fost cea mai sângeroasă. Ea a început cu un bombardament al poziţiilor româneşti care s-a declanşat la 6.30 dimineaţa, şi a ţinut o oră şi patruzeci de minute. Tirul s-a concentrat în special asupra centrelor 6-9, care erau lovite de proiectilele a 21 de baterii, cu 84 guri de foc, dintre care 40 de tunuri şi obuziere grele. Riposta română a fost una slabă, sectorul atacat dispunând de doar 8 tunuri de 105 mm, 7 obuziere de 120 mm şi patru turele de 53 mm. În ciuda violenţei bombardamentului, acesta a fost mult prea scurt ca durată, afectând în mică măsură liniile româneşti de apărare. Pentru a rezista atacului infanteriei ar fi fost necesară doar întărirea liniei de luptă. Cu toate că inamicul îşi dezvăluise intenţiile, comandamentul român nu a apreciat corect situaţia, trimiţând întăririle către centrele 1-5. În acest timp, centrele 6-8, apărate de trupe din Regimentul 79 Slobozia - câte o companie pentru fiecare centru şi tot câte o companie pentru fiecare spaţiu intermediar dintre două centre - sunt atacate de cele patru regimente ale Diviziei a 4-a Preslav. Centrul numărul 11 este de atacat de două regimente ale Diviziei 1 Sofia. O parte din tunurile româneşti din sectoarele atacate au fost scaose din luptă de bombardamentul artileriei bulgare, iar restul au înhămat şi s-au retras. Singura grupare de artilerie care a acţionat în ajutorul centrelor 6-9 este un divizion de obuziere de 105 mm, trimis în ultima clipă de comandantul Turtucaiei pentru a întări sectorul Daidâr. Tirul precis al acestuia, împreună cu mitralierele şi focurile celorlalte arme de infanterie ale apărătorilor centrelor fac un adevărat carnagiu în rândurile atacatorilor, reuşind să blocheze elanul trupelor bulgare. Terminând însă muniţia, divizionul de obuziere se retrage. Infanteria română care apără centrele din sectorul atacat este copleşită de numărul atacatorilor, disproporţia de forţe fiind zdrobitoare în favoarea trupelor bulgare: două companii româneşti contra unui regiment bulgar. Deşi încearcă să reziste, trupele româneşti din sectoarele atacate sunt decimate. Un contraatac încercat cu rezervele Regimentului 79Slobozia este respins, iar conducătorul acestuia, locotenent-colonel Popescu, moare lovit de un glonţ. La ora 12, centrele 6-8 sunt în totalitate în mâna inamicului. Centrul 11, aflat pe direcţia atacului secundar, dat de cele două regimente din Divizia 1 Sofia, rezistă încă o oră şi jumătate, până ce locotenentul rezervist Titus Axente, comandantul apărătorilor şi sufletul rezistenţei acestui sector este lovit mortal. Mâna de supravieţuitori se retrage, dar cade sub focul celor din Regimentul 80, care veneau din spate în ajutor. Apărătorii centrelor 9-10, ameninţaţi cu încercuirea, se retrag; doar în anexele centrului 9, sublocotenenţii Ion Rotaru şi Cristodor Vasilescu, cu o mână de luptători continuă să reziste, până ce cad străpunşi de baionetele duşmane. La rândul lor, bulgarii au pierderi foarte mari. În faţa centrului 8, cadavrele atacatorilor stau în mormane. Situaţia cetăţii Turtucaia, la ora 14.30, cu toată apărarea străpunsă la centru, pe o distanţă foarte mare între centrele 5-11, deşi gravă nu era una disperată. Bulgarii la rândul lor, epuizaţi de pierderile suferite şi cu unităţile dezorganizate nu mai puteau continua înaintarea. În plus, între aripa dreaptă a Diviziei a 4-a Preslav, situată în dreptul centrelor 8-9 şi aripa stângă a brigăzii aparţinătoare de Divizia 1 Sofia care atacase centrul 11, era un mare gol, pentru care nu mai existau în rezervă trupe care să-l astupe. Un contraatac puternic asupra aripii drepte a Diviziei a 4-a Preslav ar fi putut schimba radical situaţia. Comandamentul român avea la dispoziţie forţele necesare unei astfel de acţiuni: cinci batalioane proaspete sosite ca întăriri de peste Dunăre. Din păcate, generalul Teodorescu nu a sesizat oportunitatea care se ivise, iar ordinele date de comandanţii de sectoare au agravat şi mai mult situaţia trupelor române. Astfel, comandantul sectorului de est, locotenent-colonel Alexandru Marinescu, apreciază situaţia ca pierdută, după căderea centrului 11 şi dă ordin trupelor din centrele 12-15, neangajate în luptă, să părăsească poziţiile şi să se retragă pe linia a III-a de rezistenţă. Retragerea degenerează în panică, oamenii aruncă armele, iar unii dintre ei schimbă direcţia retragerii şi pornesc spre pontoanele de pe Dunăre, pentru a trece pe celălalt mal, fapt pe care unii îl reuşesc. În acest fel, poziţia apărării dinspre est a Turtucaiei, spre Silistra este aproape complet dezorganizată, permiţând trupelor brigăzii din Divizia 1 Sofia să se apropie de linia a III-a de rezistenţă. În acest timp, sectorul de sud, Daidâr, cu centrele 5-9, apărat de Regimentul 79, sucombă sub efortul principal al duşmanului, care atacă zona cu întreaga Divizie a 4-a Preslav, în vreme ce sectorul de vest, Satu Vechi, unde generalul Teodorescu, comandantul Turtucaiei, masase cele mai multe trupe şi artilerie, era neatacat. Abia în dupăamiaza zilei de 5 semptembrie este atacat şi sectorul de vest, dar atacul este slab şi este respins. Colonelul Nicolicescu ordonă însă părăsirea centrelor 2, 3 şi 4, considerând că acestea sunt ameninţate dinspre sud, odată cu căderea centrelor 5-9. Trupele române se retrag peste tot, pe linia a III-a de rezistenţă. Se încearcă o serie de contraatacuri, cu trupele proaspete sosite de peste Dunăre, dar în ciuda unor succese iniţiale, aceste contraatacuri nu reuşesc, datorită faptului că trupele au fost băgate în luptă fragmentat şi fără un plan coerent de acţiune. Ziua de 6 septembrie este ultima zi de rezistenţă a Turtucaiei. Până la ivirea zorilor, comandamentul român a încercat reconstituirea trupelor dezorganizate, operaţiune reuşită doar în parte. Cu aceste trupe s-a pus în stare de apărare linia a treia de rezistenţă, o linie de apărare slabă, lipsită aproape în totalitate de artilerie (s-a pierdut toată artileria de poziţie, fiind salvate doar o baterie de 150 mm şi una de 105 mm, precum şi mai multe tunuri mobile de calibru mic).

Comandamentul român din Turtucaia este optimist. Are superioritate numerică în infanterie şi, în plus, aşteaptă ca dinspreSilistra să-i vină în ajutor Divizia a 9-a. Bazându-se pe aceste date, el dă ordin trupelor din linia a treia de rezistenţă să reocupe linia centrelor, iar unui grup compus din trupe amestecate din regimentele 34, 80, 84 şi grăniceri să atace spre est pentru a se uni cu trupele care vin de la Silistra. Bulgarii, după ce au ocupat întreaga linie a centrelor (mai puţin centrul 1) se regupaseră pentru atac. Ca urmare, atacul românesc, pornit la 4.30 dimineaţa a dat peste trupe gata de luptă. Cele mai violente bătălii au avut loc la sud, de-a lungul şoselei spre Daidâr, unde atacul românesc, după un succes iniţial concretizat într-o înaintare de 1 km a fost înăbuşit în sânge de artileria germano-bulgară şi de mitraliere. La est, de-a lungul şoselei spre Silistra, atacul românesc, început la 6.30 dimineaţa întoarce aripa dreaptă a regimentului 6 Târnovo şi reuşeşte să producă o mişcare de retragere a trupelor bulgare. Dar din nou, mitralerele şi artileria bulgară opresc atacul românilor. La 9 lupta încetează. Bulgarii, care au şi ei pierderi mari, nu contraatacă. În sectorul de vest, lupta începe abia la 9.30, dar în ciuda faptului că aici erau masate cele mai multe trupe româneşti, atacul nu are vigoare, este prost condus şi se transformă în final în hărţuieli locale.

Între timp însă, în sectorul estic, în timp ce trupele române aşteptau sosirea ajutorului dinspre Silistra, în locul diviziei a 9-a, apar noi coloane de atac bulgare. Panica se răspândeşte printre apărătorii români din sectorul estic. În acelaşi timp bulgarii atacă şi sectorul sudic. Fără sprijinul artileriei şi acesta cedează. La ora 12.00, doar sectorul vestic şi câteva puncte din sectorul sudic mai rezistă. Comandantul cetăţii, generalul Teodorescu părăseşte Turtucaia. Bulgarii avansează metodic spre oraş. Locuitorii de origine bulgară încep să atace şi ei, pe la spate, trupele române intrate în debandadă. Luptele continuă în grupe mici până la ora 4.30 p.m. şi numeroase fapte de eroism personal au loc. Acestea nu pot opri însă dezastrul. La ora 4.30 p.m. colonelul Mărăşescu, cel care preluase comanda Turtucaiei, după plecarea generalului Teodorescu, ordonă trupelor încetarea luptei.

Epilog

Pierderile româneşti s-au cifrat la aproximativ 34.000 de oameni (morţi, răniţi şi dispăruţi), alţi 3.500 de oameni reuşind să iasă spre Silistra din încercuirea realizată de trupele bulgaro-germane, în timp ce aproximativ două mii de ostaşi au scăpat trecând Dunărea spre Olteniţa, înot sau cu ajutorul marinei fluviale române. Pierderile sângeroase ale românilor (morţi şi răniţi) au totalizat 160 de ofiţeri şi 6.000 de soldaţi, în vreme ce 480 de ofiţeri şi 28.000 de soldaţi au ajuns în prizonierat.

PRELUARE DIN DOCUMENTE OFICIALE

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 316 DIN 14 IANUARIE - 2 FEBRUARIE 2016

Întâlnire de cultură în satul Brădiceni

MINUNATELE SERI DE LA BRĂDICENI - 2017

De sărbătoarea care se apropie cu paşi repezi, în 7-8 Septembrie, de Sf.MĂRIE MICĂ, cum se spune în popor, la Brădiceni, se întâlnesc an de an, oameni de cultură, care iubesc curat, frumos şi mai ales sinceri la suflet.

Da, numai aceşti oameni , au curajul de a-şi pune pe hârtie, fie în versuri, pictură, proză, note muzicale, etc., gândurile lor curate, viața lor cu bune şi mai puțin bune, trăită acolo unde au fost ,,hărăziți" de bunul Dumnezeu.

Aşa am întâlnit o familie minunată pe meleaguri gorjene. Da, această familie este familia col.(r) ION C. GOCIU. Nişte oameni minunați, curați la minte şi suflet. D-na NELLY, soția dlui Gociu, este o femeie fermecătoare, cu multă dragoste de copii şi familie.

Acum aproape o lună în urmă, am primit ,,spre citire" - în format electronic, de la dl.GOCIU cartea ,,BRĂILA, ORAŞUL SPERANȚELOR". Sinceră să fiu, am citit-o pe nerăsuflate, din două puncte de vedere: Primul: M-a artas titlul... întrucât tatăl meu - sculptorul şi veteranul de război Nicolae M. Nica, oltean sadea -, mi-a vorbit despre copilăria lui... petrecută tot pe la... Brăila. Doi: Am citit şi alte romane ale d-lui col.(r) ION C. GOCIU şi mi-a plăcut foarte mult stilul dânsului sincer şi curat. Cărțile sale se citesc uşor şi apoi sunt pline de istorie adevărată. Dacă vrei să ştii cum au trăit bunicii, străbunicii noştri, cum s-au descurcat în perioade dificile ale istoriei, la sat sau la oraş, citeşte ,,neapărat" o carte a lui ION C. GOCIU.

Eroina noastră, Măria Gugioanii, retrage pe Costică de la şcoală, deşi învăța bine copilul, pe motiv ,,că trebuia să plece din comună!". Vrea să facă un rost în viață, celor doi copii ai săi. Înainte de plecare, un credincios, la Biserică spune: ,,Doamne ajută-l, că-i copil sărac şi orfan, da-i deştept cum nimeni altul nu-i în sat ca el". (,,Tata a fost fiu de machedon brăilean şi bunicamae era țărancă romăncă din com. Cucuieți din Deal", ne spune autorul.) Ajunşi la Brăila, reuşesc să obțină cele necesare vieții, dar ceva nu le dă pace: ,,Dorul de casă îl mistuia". Sora lui Costică, Gheorghița, fată harnică, frumoasă şi ştiutoare de carte, se mărită în Brăila cu un machedonean destul de înstărit.

"În 1916, ION DRAICA, este încorporat odată cu tatăl GHEORGHIȚEI şi făcuseră parte din acelaşi Batalion , subordonat Regimentului 36 Infanterie. În August 1917, în bătălia de pe VALEA OITUZULUI, a fost rănit şi dus la Spitalul de Campanie de la Bacău, iar tatăl Gheorghiței fusese luat prizoner de trupele austro-ungare". Oasele sale se aflau acum, într-o groapă comună, la Brăila.

După mai mulți ani de stat în Brăila, Măria Gugioanii îşi ia băiatul şi revine satul natal. Vorba aceea , "Însurătoarea de tânăr este ca mâncarea de dimineață".

Multe taine ale frumosului oraş BRĂILA veți descoperi în acest minunat roman, dar şi... gura satului şi frumusețile Gorjului nu sunt mai prejos.

Citiți şi vă veți convinge.

Mulțumim d-le Gociu că sunteți contemporan cu noi. Sincere felicitări!

NUŞA CANTEMIR

O revistă domneşteană de cultură „cu ştaif“

„PIETRELE DOAMNEI“ OMAGIATĂ LA CERCUL MILITAR CURTEA DE ARGEŞ

Aşa cum ne-a obişnuit cei doi ,,OAMENI CE IUBESC CULTURA" - prof. dr. George Baciu - redactor- şef revista ,,Pietrele Doamnei" şi Col.(r) Laurențiu Domnişoru, preşedintele Filialei Județene Argeş POSADA a cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere, adună în fiecare lună în frumosul ORAŞ REGAL, oameni ce iubesc frumosul şi cultura.

La această întâlnire din 09 August 2017, "GÂNDURI la ÎNCEPUT de SEARĂ" ne-a readus în memorie frumusețea sufletului a doi ,,MEGA-POEȚI" ai nației noastre - Adrian Păunescu şi Mihail Eminescu . Bineînțeles, cum era şi normal l-am adăugat celor doi pe minunatul Grigore Vieru. Artistul plastic Constantin SAMOILĂ a oferit CERCULUI MILITAR CURTEA DE ARGEŞ UN PORTRET AL POETULUI ADRIAN PĂUNESCU - creație proprie.

Despre ADRIAN PĂUNESCU, putem vorbi oricât şi-n orice împrejurare. El ne-a descris în versuri minunate viața însăşi, cu bune şi mai puțin bune. Da, despre "Colosul" Adrian PĂUNESCU ne-a vorbit dl. Adrian Cristescu şi dl. George Cârstea, care a amintit data de 20 Iulie - sf.Ilie - 1943, data naşterii marelui poet şi nu numai. Despre dragostea lui față de BASARABIA şi respectul față de ARDEAL, ne stau mărturie zeci, sute de versuri. Au recitat dumnezeeşte - Constantin Samoilă - artist plastic, George Cârstea, Adrian Cristescu, prof. Gheorghe Piele, Nuşa Cantemir. S-a ascultat muzica - versuri A. Păunescu - interpretată de elevi ai prof. C. Matei.

Domnul prof. dr. George Baciu nea pus la dispoziție o frumoasă poezie a lui A. Păunescu, scrisă cu ocazia unei întâlniri culturale la DOMNEŞTI. Iată versurile:

ACCENT

Suflet al meu, dă-ți voie să iubeşti,
şi, când povara vârstei se răstoarnă,
şi-i rană biologică şi iarnă,
ia-ți trupul şi dă fuga la Domneşti!
Pe-aici a semănat pământul munți
şi-un pictor s-a făcut cu satul una,
pe pânza lui sunt focuri, crânguri, punți
şi din ninsoarea lui răsare luna.
Suflet al meu, rătăcitor mereu,
cum semeni tu, nemulțumit de toate,
cu-aceşti ciobani nomazi, suflet al meu,
între ninsoare, cer şi libertate.

Adrian Păunescu - 23 ianuarie 1980

Istoria IMNULUI şi a TRICOLORULUI, a fost descrisă cu multe amănunte, de distinsul profesor Constantin Voiculescu.

Prof. Daniel Dejanu a adus un elogiu limbii române, cu farmecul caracteristic a vorbit despre ,,ZIUA LIMBII ROMÂNE", care se apropie cu paşi repezi si care trebuie sărbătorită ca atare de către toți ,,ROMÂNII CARE SIMT ROMÂNEŞTE" şi prețuiesc limba română.. Aşa cum ne-au îndemnat înaintaşii noştri - ex. Alexei Mateevici:

,,Limba noastră-i o comoară,
În adâncuri înfundată
Un şirag de piatră rară
Pe moşie revărsată."
....
Sau:
Limba noastră-i vechi izvoade.
Povestiri din alte vremuri;
Şi citindu-le -nşirate,-
Te-nfiori adânc şi tremuri.
......
Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care o plâng şi care-o cântă
Pe la vatra lor țăranii.

Personal, aduc toate ,,gândurile bune", acestei întâlniri ...,,GÂNDURI la ÎNCEPUT de SEARĂ".

Sincere felicitări şi... PE CURÂND...

Oameni minunați, poveşti minunate, locuri minunate, gânduri... frumoase.

NUŞA CANTEMIR

Dragi şi stimaţi locuitori ai comunei Bogaţi

De la bun început am fost conştient că nu îmi va fi uşor, că Administrația Locală este factorul hotărâtor care împreună cu d-voastră trebuie să-şi propună o serie de programe pentru crearea unor condiții de viață corespunzătoare în toate domeniile de activitate.

În aceste condiții, de când mi-ați acordat încrederea d-voastră, am facut tot ce mi-a stat în putință să modernizez această comună şi să o aduc la nivelul demn de a deveni comună europeană.

În contextul unei analize ample, am ținut cont de factorul uman care este elementul principal în identificarea nevoilor şi oportunităților de care are nevoie comuna noastră şi tocmai de aceea vreau să vă mulțumesc că m-ați sprijinit şi ajutat de fiecare dată să găsesc soluțiile cele mai bune şi oportunitățile necesare pentru dezvoltarea localității în care locuim şi pe care o reprezentăm cu mândrie.

Proiectele pe care le-am realizat până în prezent cât şi cele care sunt cuprinse în Strategia de Dezvoltare Economică şi Socială a comunei, vizează îmbunătățirea calității vieții şi creşterea nivelului de trai al nostru, al tuturor.

Astfel, împreună ne vom bucura de o infrastructură stradală modernă, de apă şi canalizare, de educarea în bune condiții a copiilor comunei în şcoli şi grădinițe, de modernizarea rețelei de iluminat etc.

În calitate de ales şi reprezentant al d-voastră, vă mulțumesc pentru sprijinul de care m-am bucurat până în prezent şi îmi exprim convingerea totală că şi în viitor vom forma o adevărată echipă şi împreună vom sărbători finalizarea tuturor proiectelor pe care ni le-am propus.

Cu respect pentru fiecare dintre dumneavoastră,
Primar, Gîrleanu Ion

Buletinul bascovenilor - de 10 ani alături de dumneavoastră!

În august 2007, apărea primul număr al publicației "Buletinul Bascovenilor", din dorința autorităților locale de a conferi propriei activități o cât mai mare transparență şi de a informa periodic cetățenii comunei cu privire la evenimentele, deciziile şi investițiile din viața comunității noastre. De atunci, lună de lună locuitorii din Bascov au primit gratuit buletinul informativ, care, iată, împlineşte 10 ani.

De 10 ani, "Buletinul Bascovenilor" reprezintă o punte de comunicare între administrația publi-că şi comunitatea locală, dar şi vocea cetățenilor comunei.

De 10 ani, „Buletinul Bascovenilor" vine în casele dumneavoastră cu cele mai noi informații privind proiectele de investiții ale Primăriei şi Consiliului Local Bascov, astfel că locuitorii comunei sunt permanent la curent cu modul în care sunt cheltuiți banii comunei.

De 10 ani, "Buletinul Bascovenilor" vă prezintă detaliat absolut toate deciziile luate de către legislativul comunei, hotărârile Consiliului Local Bascov devenind una dintre părțile integrante ale publicației noastre.

De 10 ani, "Buletinul Bascovenilor" promovează frumusețile, tradițiile şi valorile comunei noastre, aducând în prim-plan performanțele locuitorilor Bascovului, pe plan județean, național şi chiar internațional, în toate domeniile de activitate: cultural, şcolar, sportiv sau social.

De 10 ani, "Buletinul Bascovenilor" va ține la curent cu cele mai importante noutăți din toate segmentele vieții sociale: învățământ, sănătate, fiscalitate, locuri de muncă, pensii, salarii etc.

"În urmă cu 10 ani, împreună cu consilierii locali am luat decizia de a edita un ziar al comunei, considerând că devenise absolut necesară o astfel de publicație, care să permită accesul cetățenilor în mod facil la informații de interes din viața localității. Bascovul este o comună mare, cu o activitate bogată, cu evenimente importante, iar cetățenii merită să fie permanent conectați la ce se întâmplă în localitatea lor. Atât eu, în calitate de primar, cât si colemi din Primărieşi Consiliul Local dorim să le dăm asigurări cetățenilor comunei că vom continua să demonstrăm aceeaşi transparență a actului administrativ, "Buletinul Bascovenilor" urmând să reprezinte în continuare o importantă punte de comunicare".

PRIMARUL GHEORGHE STANCU

Centenarul Marii Uniri - marcat la Bascov prin ridicarea unui monument în centrul comunei

Anul 2018 marchează împlinirea a 100 de ani de la sfârşitul Primului Război Mondial, eveniment care a produs efecte profunde în istoria modernă a Europei şi lumii întregi. Majoritatea țărilor care au participat la conflagrația mondială sunt angrenate în această perioadă în programe naționale şi internaționale de rememorare a evenimentelor de acum un secol şi de comemorare a victimelor războiului. Pentru țara noastră, anul 2018 are o semnificație cu totul specială, marcând totodată 100 de ani de existentă a României moderne, stat național unitar format în urma Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918. Cu această ocazie, în întreaga țară centenarul este marcat prin acțiuni, proiecte şi manifestări specifice, prilej pentru administrația locală a comunei Bascov să reitereze un proiect mai vechi, acela de a ridica în centrul localității un nou monument dedicat eroilor. Monumentul din bronz va înfățişa un soldat din Primul Război Mondial, în mărime naturală, şi va fi amplasat pe locul actualului monument, flancat de cele două tunuri. Pe soclul statuii va fi montată şi o flacără de veghe, care să lumineze pentru eternitate somnul eroilor neamului.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

Brandurile Argeşului - premiate la Goleşti

Sâmbătă, 26 august, la Muzeul Goleşti, a avut loc tradiționala întâlnire a fiilor şi fiicelor Argeşului, eveniment care an de an marchează finalul Sărbătorilor Argeşului şi Muscelului. La ediția din acest an, organizatorii şi-au dorit să ofere oaspeților la eveniment ocazia de a descoperi Argeşul nu numai prin prisma culturii tradiționale şi a istoriei, ci şi prin intermediul celor care contribuie prin activitatea lor la dezvoltarea economică şi socială a județului nostru şi a României. Aşa a luat naştere inițiativa de a dedica ediția 2017 a Zilei Fiilor şi Fiicelor Argeşului producătorilor din județ, manifestarea desfăşurându-se sub genericul „Fabricat în Argeş".

Ziarul „IMPULS DE ARGEŞ“

Val de denunţuri la adresa primarului Nicolae Dascălu

În ultima perioadă, primarul de la Mărăcineni, Nicolae Dascălu, face, conform surselor noastre, obiectul mai multor anchete.

Un val de denunțuri făcute atât la DNA, cât la Parchetul General, dar şi un dosar deschis de către procurorii de la Parchetul Argeş în urma unei sesizări venite din partea Finanțelor Argeş înnegurează cerul de deasupra edilului.

Dascalu este acuzat de mai multe infracțiuni împreună cu al său cumnat, controversatul Stelică Crăciun, iar în schema sau, mai bine spus, caracatița infracțională ar fi incluşi polițişti, procurori, judecători, avocați şi notari, aşa că anchetatorii, mai cu seamă cei de la DNA - Structura Centrală, au material de studiu, asta în condițiile în care primarul pesedist ar fi făcut obiectul unei monitorizări atente a serviciilor specializate în ultimii ani. Ce va ieşi la final, suntem şi noi curioşi să aflăm.

ADI ILINCA

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Primarii au pus tunurile pe directorul Secţiei Drumurilor Naţionale Piteşti!

Ducele de Albota: „Ne vom îndrepta penal împotriva instituţiilor dacă nu primim răspunsurile la timp"

La Colegiul Prefectural din luna august, primarii argeşeni şi-au arătat nemulțumirea de modul în care Secția Drumuri Naționale Piteşti îşi desfăşoară activitatea. O parte din primari au precizat că instituția condusă de Gheorghe Mihăiță nu răspunde la timp, conform legii, la solicitările lor, iar din această cauză lucrările rămân blocate din cauza unui simplu aviz neacordat, deşi, în rest, edilii au toate documentațiile făcute.

A.V.

Ziarul „GHERILA“

Fără fii, fiice şi cetăţeni de onoare în acest an

Sărbătorile Argeşului şi Muscelului din acest an s-au încheiat fără nominalizarea şi decernarea premiilor către fiii, fiicele sau cetățenii de onoare ai Argeşului. După cum bine ştiți, aceste decernări au avut loc anual, primele modificări fiind făcute în 2016, când locul lor a fost luat de premierea tinerilor, cu rezultate bune la învățătură. Deşi promovarea Sărbătorilor din acest an s-a făcut sub aceeaşi egidă a reuniunii de fii şi fiice ai Argeşului şi Muscelului, festivitatea s-a adresat de această dată întregului mediu economic, invitat la Muzeul Goleşti. Firmele prezente au avut ocazia să-şi expună produsele, fiind ulterior răsplătite de Consiliul Județean cu câte un trofeu. Printre societățile istorice ale Argeşului care s-au aflat la Goleşti şi care au primit premii simbolice s-au numărat chiar şi firmele care au sponsorizat Sărbătorile Argeşului şi Muscelului, ediția 2017.

G.B.

Ziarul „ARGEŞUL“

Neputinţele Consiliului Judeţean

Sâmbătă s-au încheiat la Muzeul Goleşti manifestările incluse în agenda "Sărbătorilor Argeşului şi Muscelului".

Consiliul Județean este organizatorul acestui eveniment inițiat pe vremea lui Constantin Nicolescu. Dacă facem o analiză, vom constata că puține sunt realizările Consiliului, mai ales în ultimii ani...

Neputinţe

Aşadar, care sunt neîmplinirile din ultimii ani la Consiliul Județean? Iată-le:

- proiectul Molivriş a eşuat lamentabil; celelalte stațiuni visate la Consiliul Județean au rămas pe hârtie;
- preluarea Vilei "Florica" trenează; Guvernul s-a angajat să cumpere imobilul şi terenul aferent de la Ştefăneşti, dar nu se mai aude nimic;
- s-a renunțat la linia de metrou uşor Piteşti-Mioveni;
- transportul în județ este haotic: operatorii impun tarife mari, maşinile sunt supraaglomerate şi vechi; Conducerea Consiliului Județean spune că doar o schimbare de legislație poate ameliora situația;
- Argeşul a primit bani insuficienți de la Guvern, prin Programul Național de Dezvoltare Locală, mulți primari fiind nemulțumiți că nu îşi pot realiza proiectele;
- alimentările cu apă şi canalizare lasă de dorit; mai bine de jumătate dintre localitățile Argeşului nu au acest minim confort;
- nu sunt bani suficienți pentru reabilitarea drumurilor județene (în sud e jale); nu există suficiente stații pentru călători, lipsesc marcaje rutiere, avem gropi, denivelări, rigole înfundate;
- reabilitarea monumentelor şi clădirilor importante bate pasul pe loc;
- sediul Centrului Cultural Județean nu e încă gata;
- s-a desființat Centrul de Promovare şi Conservare a Tradițiilor populare, una dintre puținele instituții care mai aveau grijă de trecutul nostru şi de tradiții;
- Cetatea Oratea de la granița cu Braşovul e în paragină şi sunt semne că nici nu va fi altfel.

30 decembrie 1947 – „SCHIMBAREA SCHIMBĂRILOR“

Istoria zbuciumată a României în ultimii 160 de ani, a fost marcată de câteva elemente majore, unele de bine, iar altele de rău. Rămâne doar ca istoria să le analizeze cu "dreapta ei ştiinţă". În luna decembrie are loc, timp de aproape 60 de ani, omagierea actului abdicării Regelui Mihai obligat de stăpânirea sovietică impusă de dictatura lui Stalin, să părăsească tronul Ţării Româneşti. Spaţiul nu ne permite să facem o analiză amplă şi datorită faptului că istoricii au "întors pe toate feţele" evenimentul. De aceea, poate doar pentru actuala generaţie mai tânără care nu prea mai are interes să-şi cunoască trecutul şi istoria, facem câteva precizări "luate din istorie" şi pentru "continuarea istoriei".

Evenimentele trecute care grav marchează prezentul

Începutul secolului XVIII a fost marcat de invazia lui Napoleon pentru cucerirea marelui Imperiu Rusesc, în condiţiile în care, de peste 400 de ani, centrului şi estului Europei i s-au impus de către sultanii turci o dominaţie parţial sălbatică, parţial paşnică. Cine-şi plătea tributul, era lăsat în pace în graniţele fireşti ale ţărilor pe care Imperiul le domina. Invazia lui Napoleon marcată prin sângeroasa luptă de la Borodino, din jurul anului 1812, prin care francezii au fost umiliţi şi obligaţi să se retragă, iar armata ţarilor ruşi care au început modernizarea încă de pe timpul Ţarului Petru cel Mare, şi-au aţintit privirea asupra puterii militare a otomanilor. Drept urmare, a avut numeroase confruntări militare, pentru cucerirea supremaţiei la Marea Neagră şi la Gurile Dunării. Evenimentele cruciale se desfăşurau cu mare rapiditate, amintind din punct de vedere politic apariţia lucrării teoretice "manifestul Partidului Comunist", ai căror autori au fost Marx şi Engels, un englez şi un neamţ. Aşa cum veţi observa din istorie, avându-l "apologet" pe Lennin, şi-au exportat ideile în imensa Rusie careia nu i se puteau controla graniţele, datorită imensităţii teritoriului. Sigur că în Europa, poate de sute de ani, prindea cu repeziciune "ideile socialiste" care în a treia decadă a sec. XVIII vor fi "valorificate", de corifeii ideilor socialiste aunci când ştiinţa şi tehnica s-au dezvoltat atât de mult, încât vechea societate feudală a început să fie răpusă de viitoarea societate capitalistă. Lovitura de graţie a feudalismului a fost dată de marea Revoluţie care a zguduit Europa între 1847 şi 1848. Trebuie precizat că Ţările Române, organizate în principatele Moldova şi Muntenia, datorită stăpânirii turceşti, se aflau într-o puternică înflorire feudală. În aceste condiţii, tinerii boieri care-şi trimiseseră copiii la şcoli înalte din Europa, au venit cu idei de modernizare şi de schimbare a relaţiilor aproape sclavagiste, iar sclavii se numeau iobagi şi erau la discreţia marilor boieri. Aceşti tineri boieri au primit "impulsuri intelectuale" datorită evenimentelor petrecute în Franţa, prin Revoluţia din 1793 "comuna din Paris". Drept urmare a evenimentelor din 1848, în ianuarie 1859, cele două divane a celor două principate, au stabilit ca domn al Ţării Româneşti să fie ales col. A.I Cuza. De la această dată, putem spune că a început modernizarea statului român cu consecinţe definitorii privind înfiinţarea armatei naţionale precum şi alte măsuri cruciale pe care tinerii boieri le-au luat din "regulamentul organic" al cărui gânditor a fost Mareşalul rus Kiselef. Puţinii ani de domnie ai lui Cuza, nu i-au oprit pe tinerii boieri progresişti să se gândească că este necesar pentru oprirea disputelor interne să aducă pe tronul Ţării Româneşti un rege străin dar care avea legături de rudenie cu toate marile regate Europene. Acesta a fost Regele Carol I de Hohenzolen, o personalitate importantă a istoriei neamului care a ştiut cu blândeţe şi inteligenţă să supună toate curentele potrivnice statalităţii româneşti. Carol I a fost cel care a început modernizarea economiei româneşti, iar timp de 47 de ani, până în 1914, a contribuit competent la dezvoltarea capitalului românesc şi trecerea Principatelor române de la feudalism la "capitalismul timpuriu". După decesul său, în preajma declanţării Primului Război Mondial, pe tron a urmat Regele Ferdinand care nu a ţinut cont de interesele familiei din care provenea, şi în mod patriotic şi-a dat seama că era necesară continuarea politicii vechilor domni din Muntenia care aspirau la Unirea tuturor "Dacilor" din toate provinciile: Basarabia, Moldova, Bucovina, Transilvania, Muntenia, Dobrogea, Oltenia şi Banatul. Urmarea firească a fost crearea la 1 decembrie 1918 a "Statului Naţional Unitar şi Independent", România. Cu această ocazie, s-a împlinit atât visul domnitorului Mircea cel Bătrân, viziunii viteazului Ştefan cel Mare, prin traducerea în fapt a Unirii făcute de Mihai Viteazul în anul 1601. După anul 1918 şi moartea Regelui Ferdinand în anul 1927, a urmat din nou o perioadă de degringoladă politică care a ţinut până în anul 1938 când, Regele Carol al-II-lea, sătul de intrigile politice, a instaurat "dictatura Carlistă" care apoi a fost înlocuită de dictatura militară a Mareşalului Antonescu, dictată de împrejurările politice şi militare în perioada anilor 1937-1941. Aceste împrejurări au fost determinate de expansiunea Germaniei în Europa şi Nordul Africii, având la bază Principiul "Germania... Germania... peste tot". Aflată în mijlocului jocului politic al marilor puteri, Mareşalul Antonescu nu a avut de ales decât participarea alături de Germania şi Imperiul Austro-Ungar, împotriva războiului pentru cucerirea bogăţiilor marii Rusii care ar fi avut ca efect redresarea economiei Germaniei şi Austro-Ungariei, distrusă de dominaţia otomană. În toată această perioadă furtunoasă, România nu a avut un conducător purternic, datorită faptului că tânărul rege Mihai I se afla sub o putere relativă, cea a unei "regenţe" din partea mamei sale şi a Mareşalului Antonescu care dispunea discreţional de toate puterile, urmare a stării de război. În războiul cumplit la 1 iunie 1941 şi terminat la 23 august 1944, armata română, având pierderi deosebit de mari, a întors armele împotriva armatei germane şi implicit, punerea la dispoziţie a aliaţilor, întreaga economie românească. În acest context, s-a creat un spaţiu liber în care nemţii au fost împinşi de armatele sovietice aproape 1000 km peste graniţa de vest a României. Dacă se punea în practică "aliniamentul militar" Focşani-Nămoloasa-Buzău, prin fortificaţiile care deja se construiau, probabil alta ar fi fost soarta războiului şi implicit soarta omenirii în general. Puternicelor armate germane şi savanţilor germani le trebuiau doar 8-9 luni pentru construcţia celor două bombe pe care americanii le-au dat celor două oraşe japoneze, Hiroshima şi Nagasaki. Deşi nimeni în prezent nu mai vorbeşte de această crimă împotriva populaţiei paşnice, putem totuşi să amintim pentru istorie, că războiul cu Germania se terminase prin capitularea ei la 9 mai 1945. În aceste condiţii, este de neînţeles cum de America a dat aceste bombe atomice după aproape 3 luni când principalul declanşator al conflictului, Germania, capitulase necontrolat. Probabil că aceste "socoteli istorice" vor fi date la iveală atunci când, America nu va mai fi prima putere mondială. Că acest lucru se va întâmpla, doar "părintele planetei" numit "istoria" o va cerceta. Cum a decedat Imperiul Sovietic, aşa vor deceda toate imperiile care se vor succeda în viitorul omenirii.

Apariţia în istoria lumii a Regelui Mihai

Deşi stătea în umbra politicii româneşti, fiind ignorat atât de Hitler cât şi de Antonescu, tânărul rege Mihai I, fiind sfătuit de câţiva oameni politici şi de câţiva militari, dându-şi seama de înfrângerea iminentă a Germaniei, uitând faptul că el este descendentul unei familii de nemţi, a avut curajul să ia o hotărâre crucială care a schimbat esenţial chiar soarta planetei. De aceea, putem spune că Regelui Mihai ar trebui ca o parte din omenire să-i ridice statui, datorită faptului că prin decizia luată în seara zilei de 23 august 1944, la orele 22,00 semnând armistiţiul prin care România a întors armele arestându-l la palat pe Mareşalul

Antonescu, prin actul respectiv a schimbat chiar soarta omenirii. Istoricii îşi pot pune întrebarea asupra motivelor care l-au determinat pe Regele Mihai să procedeze în acest mod. Speculând, putem spune că "Regina mamă" l-a determinat pe tânărul rege să facă acest gest. Este posibil ca „Regina mamă" să fi scăpat de sub supravegherea Serviciilor de Informaţii ale Generalului Antonescu şi ale Gestapoului şi să fi întreţinut unele relaţii cu familia regală engleză. De ce spunem acest lucru? Datorită faptului că în decursul celor 3 ani de război, aliaţii americani, englezi şi ruşi nu au bombardat niciodată puternic reşedinţele regelui la Sinaia sau la Curtea de Argeş, unde se putea adăposti. În schimb, după trădarea americano-engleză-rusească de la Ialta, regelui Mihai "i s-a pus gând rău" de către dictatura stalinistă. Deşi decorat de faţadă de către Stalin, regele nu a mai putut să-şi impună punctele de vedere şi nici chiar în armată. Aceasteia i-a fost decapitată conducerea militară, iar unii ofiţeri, devenind partizani în munţi, să lupte împotriva regimului comunist. După simulacrul de alegeri democratice din toamna anului 1946, când prin câştigarea prin furt a rezultatelor de către Blocul Partidelor Democratice devenise evident că "instituţia monarhică" îşi trăia ultimele momente. Acest lucru s-a întâmplat la sfârşitul anului 1947 când Stalin domina situaţia politică şi militară a Europei, iar marile puteri europene secătuite economic de efectele cumplitului război, acceptau toate condiţiile impuse de Stalin. Una dintre ele era abdicarea Regelui Mihai, abolirea monarhiei şi declararea României Republică, privind numele de "Republica Populară România", având în frunte un preşedinte, după model francez. Regele Mihai a fost alungat împreună cu mama sa şi un grup restrând de colaboratori, confiscândui-se întreaga avere, punândui-se la dispoziţie o garnitură de tren cu 10-12 vagoane, care au luat drumul Elveţiei. Regele a murit. Trăiască regele! A urmat o perioadă grea în istoria României, începând cu 1 ianuarie 1948, când la conducerea armatei a fost numit ofiţerul de carieră, col. Emil Botnăraş, vechi membru de partid comunist care a fost avansat general şi a devenit Ministrul Forţelor Armate. Acesta a schimbat din temelii principiile de funcţionare ale armatei române aşa cum au fost întocmite de col. Ioan Cuza. A avut loc modificarea de regulamente, după modelul sovietic, ca de altfel şi întreaga dotare făcându-se de către URSS prin bugetul anual al statului român care plătea totul fără crâcnească. Nu putem să trecem cu vederea faptul că este posibil ca în prezent să se întâmple cam acelaşi lucru după 60 de ani, când statului român i se impun condiţii tot mai înrobitoare, mergând până la încălcarea gravă a art.1 din legea fundamentală. Evenimentele politice şi economice din ultimul an de zile, sunt definitorii când România a devenit o provincie a viitorului stat numit UE. Se pune doar problema ce stat conduce această ţară numită Europa. Poate că este grav faptul că "bătrânul rege" tace. El nu a procedat ca bunicul său, Regele Ferdinand care s-a opus prin orice mijloc când a fost vorba de teritoriul ţării şo de interesele statului român. Oare majestatea sa nu vede halul în care a ajuns România? Majestatea sa nu vede că ţării i s- a impus un guvern de către Bruxelles? Oare majestatea sa nu vede că în fruntea ţării a fost impus printr-un vot mincinos un cetăţean de etnie germană cu puternice filiaţii în Germania unde locuiesc de cca. 25 de ani părinţii săi? Iată întrebări la care ar putea majestatea sa să răspundă poporului care şi în prezent o bună parte îl stimează. Aceeaşi întrebare se poate pune şi Principesei Margareta, moştenitoarea tronului, care în ultimii ani nu a reuşit să ajungă cu trenul regal până la Curtea de Argeş, unde în faimoasa mănăstire se află rămăşiţele părinteşti ale înaintaşilor săi, cei doi părinţi ai modernităţii statului român, regele Carol I şi regele Ferdinand. Tot acolo, în vechea cetate a Basarabilor, veche de peste 1000 ani, sunt exilate rămăşiţele pământeşti ale Regelui Carol I care se află într-o mică construcţie care adăpostea Corpul de Gardă al Palatului regal de la Curtea de Argeş. Acum, când ne aflăm în pragul sărbătoririi evenimentului de la 30 decembrie 1947, trebuie să atragem atenţia şi Preasfântului Episcop Calinic Argatul că ar trebui să deschidă pentru public aripa fostului Palat Regal. Poate că acest lucru ar trebui să constituie pentru Sfinţia Sa un moment de prea adâncă meditaţie.

DUMITRU CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 315 DIN 29 DECEMBRIE 2015 - 20 IANUARIE 2016

Noi vrem pământ!

Flămând şi gol, făr-adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Şi m-ai scuipat şi m-ai bătut
Şi câine eu ţi-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ţi fim toţi câini, loveşte-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Şi ham de cai, şi jug de boi
Dar vrem pământ!

O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi tu ne-o apuci.
Băieţii tu-n război ni-i duci,
Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag şi sfânt:
Nici milă n-ai, nici crezământ!
Flămânzi copiii-n drum ne mor
Şi ne sfârşim de mila lor -
Dar toate le-am trăi uşor
De-ar fi pământ!

De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceţi lan, noi, boi în jug.
Şi-n urma lacomului plug
Ies oase şi-i păcat!
Sunt oase dintr-al nostru os:
Dar ce vă pasă! Voi ne-aţi scos
Din case goi, în ger şi-n vânt,
Ne-aţi scos şi morţii
din mormânt; -
O, pentru morţi şi-al lor prinos
Noi vrem pământ!

Şi-am vrea şi noi, şi noi să ştim
Că ni-or sta oasele-ntr-un loc,
Că nu-şi vor bate-ai voştri joc
De noi, dacă murim.
Orfani şi cei ce dragi ne sunt
De-ar vrea să plângă
pe-un mormânt,
Ei n-or şti-n care şanţ zăcem,
Căci nici pentr-un
mormânt n-avem
Pământ - şi noi creştini suntem!
Şi vrem pământ!

N-avem nici vreme de-nchinat.
Căci vremea ni-e în mâni la voi;
Avem un suflet încă-n noi
Şi parcă l-aţi uitat!
Aţi pus cu toţii jurământ
Să n-avem drepturi şi cuvânt;
Bătăi şi chinuri, când ţipăm,
Obezi şi lanţ când ne mişcăm,
Şi plumb când istoviţi strigăm
Că vrem pământ!

Voi ce-aveţi îngropat aici?
Voi grâu? Dar noi strămoşi şi taţi
Noi mame şi surori şi fraţi!
În lături, venetici!
Pământul nostru-i
scump şi sfânt,
Că el ni-e leagăn şi mormânt;
Cu sânge cald l-am apărat,
Şi câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat
-
Noi vrem pământ!

N-avem puteri şi chip de-acum
Să mai trăim cerşind mereu,
Că prea ne schingiuiesc
cum vreu
Stăpâni luaţi din drum!
Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,
Să vrem noi sânge, nu pământ!
Când nu vom mai putea răbda,
Când foamea ne va răscula,
Hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa
Nici în mormânt!

GEORGE COŞBUC

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 315 DIN 29 DECEMBRIE 2015 - 20 IANUARIE 2016

PRIN REVOLUŢIA DIN 1989, ROMÂNIA A AJUNS DIN „CAL DE CURSĂ“ O „GLOABĂ“ LA DISCREŢIA MARILOR PUTERI

Zilele acestea, românii îşi plâng morţii în două evenimente tragice. Primul eveniment este comemorarea în ceea ce se cheamă Revoluţia din 1989, aflată la cea de-a 25-a aniversare, iar mai recent, "evenimentul colectiv" care a constituit pentru preşedintele Iohannis un motiv pentru a pune mâna pe puterea discreţionară asupra statului român. Sigur este faptul că în ultima sută de ani, nemţii au dorit dar nu au putut să pună mâna pe bogăţiile României. Drept urmare, au dezlănţuit primul şi al doilea război mondial, iar prin actul din 22 decembrie 1989, forţează alături de americani ceea ce Împăratul Napoleon nu a reuşit să facă prin extinderea puterii vestului către est.

Efectele celui de-al II-lea Război Mondial

"Şi-a fost război cumplit în acea vreme". Aproape cinci ani a durat cel de-al II-lea Război Mondial, iar marii câştigători au fost: America din umbră şi Rusia care a plătiti oalele sparte prin suferinţa poporului rus. Nemţii au fost învinşi dar au renăscut precum "Pasărea Phoenix din cenuşă", datorită faptului că americanii au ştiut să-i pună la treabă pe nemţi. Statul cel mai păcălit în urma acestui conflict a fost România care a plătit toate oalele sparte atât către Rusia, cât şi marile puteri din vest. Pentru nesinceritate, sovieticii au taxat România transformând-o într-o mică colonie rusească şi doar înţelepciunea unor conducători de stânga au reuşit să izgonească puternicele trupe sovietice din România. Regele Mihai "Eroul de la Bucureşti", deşi un Rege copil, sfătuit de Regina mamă, a întors foaia, întorcând armele împotriva Germaniei. Fără nicio discuţie, că Germania nu va uita niciodată gestul României, atât cel din 1916, dar mai cu seamă cel din 23 august 1944. Regele Mihai a învins. Trăiască Regele! Regele Mihai a fost păcălit prin înţelegerea de la Ialta, prin faptul că deşi România a avut o contribuţie esenţială la deznodământul războiului, a păţit precum proverbul românesc cu "capra şi oaia". La 9 mai 1945, războiul s-a terminat, numai că, efectele sale au continuat până la 22 decembrie 1989. Timp de peste 40 de ani, Europa s-a aflat într-un "război tacit", determinant fiind "războiul economic". Drept urmare, trebuie evidenţiate, după 9 mai 1945, următoarele perioade din furtuna politică mondială. Prima perioadă este cuprinsă între noiembrie 1946 şi 30 decembrie 1947, când stânga dominată de ideologia stalinistă venită de la Moscova a impus câşigarea alegerilor de către blocul partidelor democrate. Până la a impune Regelui actul abdicării, nu a mai fost decât un pas. A urmat politica alertă de sovietizare a României care s-a diminuat doar după alungarea armatei sovietice din România şi venirea pe "tronul socialist" al lui Nicolae Ceauşescu. Deocamdată istoricii nu pot să-ţi explice ce minte strălucită a avut acest "ucenic cismar" care a reuşit în doar 25 de ani să transforme România dintr-o ţară a "feudalismului înaintat", într-o ţară cu cea mai puternică industrie din estul Europei şi cu cea de a treia putere militară din Europa, după Anglia şi Franţa. A urmat perioada 1968 până în 1980, iar timp de 12 ani, în România s-a construit cu adevărat o societate prosperă pentru români, pe care tânăra generaţie de astăzi refuză să o cunoască ca identitate. Trebuie precizat faptul că în toată această perioadă, puterile vest Europene su fost cu ochii aţintiţi către pământurile mănoase ale României, către bogăţiile în aur, argint, la care au râvnit chiar şi romanii acum 2000 de ani. În toată această perioadă, puterile Europene în frunte cu SUA, au construit un puternic sistem de dezinformare privind nivelul de trai al românilor care prin eforturi disperate au construit ceea ce acum, după 25 de ani, reuşesc să distrugă "hoardele de capitalişti păduchioşi" veniţi din majoritatea ţărilor Europene. Mediatizarea prin posturile puternice din unele state Europene au dus în final la crearea unei stări de confuzie şi nemulţumire generală, din partea populaţiei. Că poporul a fost minţit, este o certitudine. Modul de viaţă al capitalismului European pe care sistemul socio-politic românesc aflat la putere nu a putut să-l combată.

Rolul jucat de Serviciile Secrete ale securităţii româneşti după 30 decembrie 1947

Este ştiut în toată lumea că Serviciile Secrete, indiferent de orientarea lor, îşi păstrează continuitatea sub diverse forme, iar relaţiile dintre spionii lor, pot genera situaţii economico-militare şi politice imprevizibile. Serviciile Secrete ale Mareşalului Antonescu au jucat un rol important, mulţi dintre spionii acestuia jucau rol dublu atât pentru sovietici cât şi pentru americani şi englezi. Spionii au trecut uşor dintr-o tabără în alta, fapt dovedit de trădarea lui Pacepa în deceniul 7. Acesta a trecut cu informaţii esenţiale în tabăra americană, iar aceştia l-au protejat, iar în prezent nu se mai ştie dacă e viu sau mort. Cert este că perioada 1980-1989, a fost o perioadă greşită în politica social-democratului Ceauşescu, care a dorit cu tot dinadinsul ca prin personalitatea sa să se implice în conducerea "lumii a 3-a" reprezentată de popoarele aflate sub dominaţie colonială de secole, din Africa şi ASIA. În toată această perioadă, a continuat aşa cum spuneam la început "războiul mondial" după 9 mai 1945. Acum, acest război se cheamă "război atipic". Drept urmare, în toată această perioadă de după moartea lui Stalin în 1953, Serviciile Secrete atât ale societicilor, cât şi ale americanilor şi englezilor au fost deosebit de active. Ele s-au înfruntat între ele, în spatele cortinei de fier, iar evenimentele de după moartea lui Stalin au dovedit cu prisosinţă acest lucru. Imediat după moartea dictatorului Stalin, în Rusia se presupune că au avut loc două atentate secrete care au dus rapid la suprimarea celor doi conducători de după Stalin, Andropov şi Cernenco. Se pare că în lupta dintre Serviciile americane şi KGB, au câştigat serviciile sovietice, care l-au impus în funcţia supremă, timp de 20 de ani pe puternicul Brejnev. Acesta şi-a impus doctrina Brejnev care a generat atât conflictul din Afganistan cât mai cu seamă invazia din Ungaria în 1957, cât şi invazia din Cehoslovacia din 1968. În toată această perioadă, scena politică românească era în fierbere. Oamenii de cultură şi de artă, cu toate facilităţile pe care sistemul Ceauşist le acorda, erau din ce în ce mai nemulţumiţi. Această nemulţumire era generată de politica alertă de industrializare a Românei care genera mari neajunsuri. Sigur că nu vrem să ne amintim de măsurile dure pe care sistemul ceauşist le aplica poporului, numai că, trebuie săa mintim cetăţenilor de toate vârstele că aceste măsuri adevărat, pe o altă scară, au fost impuse în 2009-2010 de către sistemul Băsescu la indicaţia comisarilor de la Bruxelles. Tot aşa trebuie să amintim că şi în prezent, chiar Guvernul Iohannis, prin tehnocratul maghiarofil Cioloş, procedează în prezent, atentând la siguranţa alimentară a societăţii rămâneşti.

Prin actul din decembrie 1989 "s-a închis cercul" celui de-al doilea Război Mondial

Despre acest subiect se poate discuta, iar spaţiul nu ne permite. Trebuie doar să precizăm faptul că înţelegerea criminală dintre Gorbaciov şi Bush, prin distrugerea Zidului Berlinului, a creat vidul prin care au intrat nemulţumirile majorităţii poporului român care "adormiţi" de societatea prosperă capitalistă, au crezut că toate "opincile" din Ţara Românească vor ajunge capitalişti prosperi. Facem precizarea că în toţi aceşti ani, Serviciile Secrete Româneşti, sau cel puţin o foarte mică parte din ele, s-au pus în slujba celorlalte servicii secrete. Drept urmare, pe teritoriul României, la 22 decembrie 1989, s-au confruntat pe viaţă şi pe moarte, atât serviciile de spionaj ale statului sovietic devenit statul rus şi puternicele servicii de spionaj americano-engleze-franceze şi germane. Acestea l-au dat câştigător pe Gorbaciov care şi-a impus punctul de vedere până aproape de graniţa cu România. Când şi-a dat seama Gorbaciov că a fost păcălit, era prea târziu. Această păcăleală stă la baza celor peste 1000 morţi, din timpul confruntării româno-români, din capitala României şi celelalte capitale judeţene.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în numărul următor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 315 DIN 29 DECEMBRIE 2015 - 20 IANUARIE 2016

Argeşeni de care suntem mândri

Arefeanu'

De data aceasta, nu voi prezenta o carte, ci un autor - implicit, vor fi amintite parte dintre cărțile sale, multe de pot îmbogăți un raft de bibliotecă. Un scriitor pe care toată lumea (de pe Argeşul de Sus, ca să fim precauți) îl cunoaşte. A scris mult şi bine - poezie, povestiri, roman, eseuri, memorialistică, istorie şi critică literară, cărți de gramatică, despre limba română etc. Scriitor complet („aproape complet" nuanțează acad. Vasile Tonoiu într-o prezentare a recentei cărți Eseu despre existența umană - a se vedea revista „Curtea de la Argeş", mai 2012 - cu nuanțarea venind din observația că, de pildă, nu a scris încă teatru, dar, „scriitor încă viguros şi capabil de înnoiri", e posibil s-o facă de acum înainte). A participat pentru prima dată la Clubul Iubitorilor de Cultură în aprilie 2008, drept care o primă biobibliografie îi apare în Cronica anului respectiv (a revenit de mai multe ori, ca protagonist sau ca amic al multților prieteni pe care îi are, unii dintre ei oaspeți ai Clubului). Nu reiau decât faptul că este născut la 18 martie 1940 (deci cu mai puțin de o lună în urmă a împlinit 72 de ani - pe care nu-i arată şi-i urăm să fie aşa multă vreme de acum înainte), în Arefu, într-un Luminiş de Soare (titlul unui volum de povestiri din 1981), a plecat prin lume, a ajuns destoinic-entuziast-iubit de elevi fprofesor de Limba şi Literatura Română (ce meserie frumoasă!) în Bucureşti, inspector de specialitate, scriitor şi editor. A fi un bun profesor scrie în fişa postului, normalitate pură pentru un arefean, ceea ce trece dincolo de aceasta - în general şi în cazul de față - merită aplauze. „Cronica 2008" consemnează 26 de volume publicate până la data respectivă, între timp numărul lor a trecut binişor peste 30.

Cartea comentată de acad. V. Tonoiu este una din afara listei din 2008, alături de ea vin „Corabia cu amintiri' şi Urme de alb peste amintiri (ambele în 2009), Pe treptele timpului (versuri, 2010), întâlnirea de la muzeu (2011). Titlul din urmă aparține unui roman - prezentat la întâlnirea CIC din aprilie 2012. Cuvântul înainte este semnat de Pavel Pereş, postfața de Vilia Banta, scriitori, doi dintre mulții scriitori care au întâmpinat cu elogii cărțile Arefeanului. (Reiau din fiecare câte un paragraf, cele reproduse şi pe coperta din spate a cărții. Vilia Banta: Întâlnirea de la muzeu este un roman frumos, prea frumos, aş zice - la granița dintre vis şi realitate, dintre jurnal intim şi poezie, în care Autorul se confundă cu Eroul, în care Eroina coboară de pe un piedestal înalt printre oamenii obişnuiți - din locul ei de Muză, îmbrăcând hainele unei femei îndrăgostite". Pavel Pereş: „Evident că este un roman al amintirilor, dar trăirea în clipele mărturisirii, a ceea ce a fost, se vrea cu sens înainte mergător, ca să dea viitorului culoarea, farmecul şi impetuozitatea de odinioară, adică de a metamorfoza trecutul în ideal... într-un univers concret-obiectiv, naratorul, cu o pronunțată orientare subiectivă, îşi revendică o existență dublă, printr-o interpretare superioară, ca reper al identității sale, prin reliefarea unor stări sublime"). Un împătimit al cărții (la Editura Arefeana, pe care a înființat-o în 1997 - o „biografie" a editurii apare în „Cronica 2009", luna iunie - a publicat peste 250 de titluri, semnate de nume mari ale culturii române), un altruist (la Arefu este cunoscut, ne asigură prof. Cezar Bădescu, drept „omul care aduce cărți", dăruindu-le bibliotecilor locului şi ca premii şcolare, în fiecare an, elevilor celor mai buni din localitate), un mare prieten al Argeşului (de la implicarea în viața CIC-ului, la sprijinul consistent dat revistei „Curtea de la Argeş", de la mulții argeşeni, răspândiți prin toată țara, pe care-i cunoaşte şi-i aduce, fizic sau prin scrieri, acasă, la săptămânala tabletă de scriitor pe care o semnează pe aceeaşi pagină a „Argeş Expres"-ului pe care apare şi „prezentarea de autor" de față). Nu cred că va trece anul care a început fără a avea încă o carte semnată de Ion C. Ştefan - căci el este Arefeanu' despre care scriu (uneori chiar semnează Nelu Arefeanu). Poate mai multe cărți, nu putem şti. Suntem însă siguri că vor fi cărți de interes - le aşteptăm, alături de cititori.

ACAD. GHEORGHE PĂUN

PRELUAT DIN "ARGEŞ EXPRES", NR. 3180, 11.04.2012

Un artist plastic şi cu talent literar

Înțelepciunea concretului

Vasile SZOLGA, „Cerul într-un bob de rouă", Editura Rawex Coms, Bucureşti, 2017

Domnul Vasile Szolga este un scriitor talentat, cu bogate lecturi literare, cu o pregătire ştiințifică pe măsură, cult şi rafinat, remarcat, în mod deosebit, în cadrul grupului de creatori din jurul revistei "Bucureştiul literar şi artistic", în care semnează rubrici interesante, având o participare activă în cadrul dezbaterilor culturale de la „Catacomba".

Până acum a publicat următoarele volume: "Scurte poveşti de adormit copiii şi trezit adulții", "Turcia - un pod nu prea îndepărtat", „Talmeş-balmeş", "Gri şi alte culori", "Poveştile lui Babu pentru nepoata lui Deea", „Culorile tristeții" - alcătuite cu răbdare şi tact, unele dintre ele aflate la hotarul dintre literatură şi artele plastice, cu o tentă moralizatoare evidentă, ca puncte de legătură între beletristică şi ştiință, fiind la fel de îndrăgite de copii şi tineri, dar şi de cititorii maturi, cu o viziune artistică modernă.

Volumul „Cerul într-un bob de rouă" confirmă deplina maturitate a evoluției sale, reunind un fel de micro-fabule în proză, cu învățătura sugerată. Titlul cărții presupune o relație între univers şi microcosmosul uman, ca o sugestie a conținutului diversificat al celorlalte narațiuni.

În textul de început ."Scurtă istorie a omenirii", autorul realizează o îmbinare între cunoştințele istorice propriu-zise şi puterea creatoare a autorului, prin trecerea de la o epocă la alta, prezentându-ne simultan şi evoluția spirituală a oamenilor, cu frecvente aluzii la contemporaneitate, ajungând la concluzia că ele" perpetuară până în zilele noastre acest mod de a trăi: unii să nu facă mai nimic, iar alții să se spetească pentru a-i servi pe ceilalți, unii să aibă tot ce îşi doresc, iar alții nici măcar pâinea de toate zilele, deşi se roagă Domnuiui să le-o dea" (p. 13).

Aria narativă a autorului cuprinde şi câteva întâmplări din lumea scriitorilor, în imediata apropiere a celor care se desfăşoară în diferite cenacluri literare bucureştene, pe care autorul le frecventează, aşa cum ar fi: "Lansare de carte", sau „Poetul şi muza".

Uneori apar şi referiri la opere din literatura universală sau citate celebre, cum întâlnim în „Boby sau Bătrânul şi marea", unde un pescar vârstnic, dornic de sacrificii eroice, salvează de la înec doi tineri, naufragiați de pe un iaht, în timpul unei furtuni. Apoi se reîntoarce în valurile primejdioase, pentru a-l salva şi pe Boby, care, de fapt, nu era un copil, aşa cum bănuise inițial pescarul, ci un cățeluş, revenit prin propriile-i forțe la mal, în timp ce bătrânul se îneacă. Un fel de oscilație de-a râsu-plânsul, între schița „Bubico", de I. L. Caragiale şi „Bătrânul şi marea" de Ernest Hemingway.

În alte povestiri, este criticată prostia omenească, sub diferite forme: "Lumea proştilor", "Sile eruditul", "Tov Pandelică şi pălăria" - îmbinând umorul cu o realitate tristă.

Atât gruparea narațiunilor din acest volum, cât şi interpretarea lor orală, devin relative, în funcție de cultura şi gustul fiecărui cititor.

Altfel spus, domnul profesor universitar, artist plastic talentat şi scriitor de vocație, Vasile Szolga scrie o proză cu o tematică preferențială, ajungând la unele concluzii practice, cum desprindem din: „în fața calculatorului", "Poveste de matematică" - din care ne conturăm mai bine formația ştiințifică a autorului.

El pare a fi un scriitor al concretului, care se inspiră din realitatea zilei, printr-o selecție personală, şi se adresează celor mai apropiați prieteni, care, uneori, au fost martori la acelaşi eveniment, ca pe o continuare a unui dialog al povestitorului cu ei - şi tocmai datorită acestei metode directe de punere în text ele devin atât de plăcute.

Vasile Szolga este un prozator talentat cu certe perspective şi cu o puternică dorință de comunicare artistică.

ION C. ŞTEFAN

Impecabilă organizare, dar adevărată!

SĂRBĂTORIREA COMUNEI BOGAŢI LA 514 ANI DE LA ATESTARE

Sărbătorirea actuală a zilelor comunei Bogați datează o dată cu alegerea ca primar a domnului prof. univ. Ion Gîrleanu în alegerile din 2004. În anul următor a propus Consiliului Local desfăşurarea Zilelor Comunei Bogați şi "Întâlnirea cu fiii satului".

De atunci au trecut patru legislaturi, timp în care comuna Bogați, cu satele componente au cunoscut o dezvoltare impetuoasă tocmai datorită "viziunii administrative" a primarului.

În acest an, desfăşurarea evenimentului are o conotație importantă datorită faptului că la sfârşitul lunii august se împlinesc 100 de ani de la puternicele lupte din Primul Război Mondial de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz unde s-au jertfit şi peste 100 de ostaşi de la Bogați.

Amintim locuitorilor din Bogați faptul că în august 2017, în luptele pentru apărarea Bucureştilor împotriva armatelor austro-ungare s-au dat lupte grele şi pe teritoriul comunei Bogați, aşa cum sunt dovezile din cartea "România în anii Primului Război Mondial".

Pe crucea monumentului din fața Primăriei, aflându-se numele a cca. 141 eroi din Primul şi al Doilea Război Mondial. Acest eveniment al Primului Război Mondial, acum la 100 de ani, a fost evocat în cuvântul Primarului Ion Gîrleanu.

Domnule senator Valeca, domnule Prefect Dragnea, domnule Preşedinte al CJ Dan Manu, onorați invitați din delegația SUA prezentă la manifestările noastre

Dragi consăteni, bine ați venit la marea noastră sărbătoare ocazionată de împlinirea a 514 ani de atestare documentară.

De la început doresc să precizez faptul că localitatea Bogați, dacă avem în vedere lucrarea arheologului Ovidiu Moț, "Piteştiul - o istorie în date", putem să ne mândrim cu faptul că Bogații şi cetățenii "bogățoi" au o istorie îndelungată din punct de vedere arheologic de aproape un milion de ani. De aceea 514 ani nu sunt suficienți să-i sărbătorim de când strămoşii noştri au locuit aceste frumoase şi bogate meleaguri de pe Râul Glâmbocului care străbate Valea Glâmbocului.

Această Vale, binecuvântată de Dumnezeu, probabil a dat şi numele bogăției locuitorilor, locuitori harnici, respectuoşi, cu gospodării frumoase încă din cele mai vechi timpuri. În ultimii ani, de când sunt primar, m-am străduit cu toată priceperea şi pregătirea mea să conserv datinile şi obiceiurile bogățoilor, încercând să-i ajut prin toate mijloacele legale, pe cei nevoiaşi, acestea constituind preocuparea mea de căpetenie alături de sprijinirea educației prin şcoală paralel cu îmbunătățirea infrastructurii comunei, absolut necesară. Datorită acestui lucru, Bogați a devenit în ultimii ani un adevărat şantier, iar prin eforturile depuse de compartimentul de investiții, sprijinit de Consiliul Local, am reuşit să realizăm câteva obiective de investiții importante printre care: canalizarea comunei, obținând prin fonduri peste 130 miliarde lei vechi. În prezent se lucrează la podul de la Glâmboc de la care am obținut fonduri de peste 19 miliarde lei vechi, având promisiunea Consiliului Județean, a Preşedintelui Manu, că vom mai primi şi alte sume. De asemeni, de anul trecut şi până în prezent ne-am preocupat de modernizarea iluminatului public din fonduri locale, lucrarea fiind aproape finalizată. Amintim locuitorilor faptul că în cursul acestui an, la Bogați se va construi Centrul Cultural a cărui valoare se ridică la 60 de miliarde lei vechi, fonduri obținute de la Ministerul Dezvoltării prin proiectul aflat în derulare. Sigur că nu trebuie uitat ce s-a realizat în decursul ultimilor ani precum: Centrul de Permanență de Zi, Centrul de Sănătate şi alte modernizări care au schimbat înfățişarea localității care nu a uitat niciodată tradiția şi faptul că bogățoii sunt urmaşii urmaşilor vestiților daci care au locuit de mii de ani pe aceste locuri.

Bogatul program şi miile de cetățeni prezenți la această manifestare dovedesc încrederea pe care cetățenii mi-o dau mie ca primar, formațiunii politice pe care o reprezint, precum şi componența actuală a Consiliului Local ai căror consilieri, împreună cu aparatul primăriei mă sprijină pentru ca comuna Bogați să devină tot mai modernă şi mai bogată.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

